

அத்மஜோத்

கார்த்திகை

1982

ஆத்மஜோதி

ஓர் ஆத்மீக மாத வெளியீடு

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே
— சுத்தானந்தர்

ஆசிரியர்: நா. முத்தையா

ஜோதி: 35 — கார்த்திகை — (17-11-82) — சுடர்: - 1

பொருளடக்கம்

உலகத்தீரே!	— 1
சுடும் பற்றிலிருந்து விடுதலை	— 2
தெய்வீக வாழ்க்கையின் இயல்பு	— 3
விஞ்ஞான யோக உடற்பயிற்சி	— 7
சகஜ மார்க்கத்தின் பத்து கட்டளைகள்	— 11
சிறுநகை	— 13
சுவாமி ராமதாஸ் அருளுரை	— 16
ஒளிமய தூல உடலையளிக்கும் பூரண மந்திரங்கள்	— 17
சூடும்-சுவையும்	— 20
மேல் மருவத்தூர் சுயம்பு அருள்மிகு ஆதிபராசக்தி...	— 24
மனிதரின் உணவு மாமிசமா மரக்கறியா?	— 26
சுகதேவரின் இளமைப்பருவம்	— 32
கடவுளைப்பற்றிய சிந்தனைகள்	— 37
சுவாமி ஞானானந்தசிரி சுவாமிகள்	— 42
வேத உண்மைகளை உயிருடன் வைத்திருப்பது எங்ங...—	44

ஆத்மஜோதி சந்தா

இலங்கை வருடச் சந்தா—	25 ரூபா
„ ஆயுள் சந்தா—	500 ரூபா
இந்தியா வருடச் சந்தா—	25 ரூபா (இந்திய ரூபாய்)
„ ஆயுள் சந்தா—	500 ரூபா („ „)
சிங்கப்பூர்-மலேசியா-இந்துனேசியா	
வருடச் சந்தா—	10 வெள்லி
ஆயுள் சந்தா—	200 வெள்லி

இச்சந்தா 1982 கார்த்திகை மாதம் தொடக்கம்
அமுல் நடத்தப்படும்.

ஆத்மஜோதி நிலையம்
நாவலப்பிட்டி — ஸ்ரீ லங்கா.

உலகத்தீரே!

உலகத்தீரே உலகத்தீரே
கலகத் தீயேன்? கருணை வளர்மின்!
ஒருவரை ஒருவர் உயிரென மதிப்பீர்
அருவரை தவறும் அருவிபோல் வாழ்வீர்!
இனச் செருக்கின்றி இனிதே தூய
மனச்சாட்சியினை மதித்து நடப்பீர்!
வானைப் பாரிர் ஞானம் பிறக்கும்
ஊனையியக்கும் உள்ளான் மாவில்
ஒன்றுபட்டுய்வீர் ஒம்என உயிர்ப்பீர்
என்றும் மகிழ்வீர் இதுசம யோகம்!
இயற்கலை யாலே இயல்புற வாழ்வீர்
மயக்கமில்லாத மாசறு மனத்தால்
அறவழி யறிவிர் அவ்வழி யொழுக்கீர்
மறவழி நீப்பீர் வன்மொழி தவிர்ப்பீர்!
உழைத்துப் பிழைப்பீர் உதவிப் புசிப்பீர்
தழைத்துச் செழிப்பீர் தருமம் போலவே!
பரிதிசூழும் பருவகாலம் போல்
சுருதிகூடும் சுரநா தம்போல்
வாழ்வின் பான்மை வகை வகை மாறும்
ஏழிசை முரலும் யாழென வாழ்வீர்!
மண்ணிற் பயிரின் வளமை போலே
கண்ணில் அழகின் காட்சிகள் போலே
ஒருமை கூடி உள்ளங் கூடித்
திருவருள் கூடச் செயம் பெறுவீரே!

—சுத்தானந்த பாரதியார்

கடும் பற்றிலிருந்து விடுதலை

— பிரஜா பிதா பிரம்மா குமாரிகள் —

பொருள் பற்று சரீரப்பற்று இவற்றையுடைய யாரும் கடவுளைப் பற்ற முடியாது. பற்றுடையவரின் புத்தி எப்போதும் மற்றவர் வாழ்க்கையினுடேதான் பின்னிக் கொண்டிருக்கும். தன் அழியும் சரீரத்தில் பற்றுக் கொண்டுள்ள மனிதன் எப்போதும் கர்ம மூட்டையை பெருக்கிக் கொண்டேதான் இருப்பான். எனவே ஒவ்வொருவரும் சுயநலமற்ற அன்புடனேயே எப்போதும் பிறர்க்கு நன்மை செய்து தமது கடமைகளைக் கருத்தோடு ஆற்றிவர வேண்டும்.

பற்றும் அன்பும் ஒன்றாகாது. சரீரப் பற்றுடையவன் கடவுளுடைய ரூபகத்தால் மட்டுமே பெறக்கூடிய அழியா இன்பங்களை ஒருபோதும் அடைய முடியாது. தன் குட்டிகளைப் பற்றிக் கொண்டே தாவும் பெண் குரங்கைப் போன்றே பற்றுடைய ஒருவனும் சரீர வாசனையிலிருந்து விடுபட முடியாதவனாய் அல்லலுறுவான். உலக விவகாரங்கள் யாவுமே தமது சாரத்தை எல்லாம் இழந்து அழிவை நோக்கியிருக்கும் போது அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தென்ன பயன்?

எனவே இருதய சுத்தத்தோடு பரமாத்மாவோடு நெருங்கிய பற்றுதல் கொண்டு, எல்லோருக்கும் ஆத்ம சேவை செய்வது தான் இன்றைய துக்க சாகரத்தைக் கடக்கும் சுலப வழியாகும். ஆகவே உலகாயத பற்றுக்கள் யாவும் நீங்கி விடுமானால் பரமாத்மாவின் பற்று நமக்கு ஏற்பட்டு அதன் மூலம் தெய்வீக வாழ்வினைப் பெறுவோம். நம்முடைய நிச்சய புத்திக்கும் பரமாத்மாவின் ரூபகத்திற்குமேற்ப உயர் அந்தஸ்தும் நமக்குக் கிடைக்கும்.

விகாரம் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் இன்பந் தரக் கூடியது எதுதான் மிச்சம் இருக்கிறது? சத்தியயுக காலத்திய தூய்மைக்கும் சாந்திக்கும், சந்தோஷ சுகத்திற்கும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இன்றைய இன்பங்கள் யாவும் வெறும் குப்பையேயாகும். இந்த வெறும் குப்பையை நம்பித்தான் மனிதன் தனது உயர் பதவியிலிருந்து தாழ்ந்து நோயும் துன்பமும் மலிந்த சாக்காட்டில் துடிதுடிக்கிறான்.

தெய்வீக வாழ்க்கையின் இயல்பு

— ஆசிரியர் —

தெய்வீக வாழ்வு வாழவேண்டும் என்று எல்லோருக்கும் ஆசை உண்டு. ஆனால் அப்படி வாழும் வைராக்கியம்தான் இல்லை. சூழலின் தாக்கமும் உண்டு. வீட்டிலுள்ள மனைவியினுடைய வற்புறுத்தலுக்காகக் கணவன் விரதம் அனுட்டிக்கிறான். அன்று மாலை எல்லோரும் கோயிலுக்குப் போவதாக ஆனந்தத்துடன் இருக்கிறார்கள். சுமார் நான்கு மணிக்கு வீட்டுத்தலைவனுடைய நண்பர்கள் அங்கு வந்து சேருகிறார்கள். கணவன் கோயிலையே மறந்து நண்பர்களுடன் புறப்பட்டு விட்டான். மனைவியுங் குழந்தைகளும் அப்பா வருவார்; வருவார் என்று எதிர்பார்த்துப் பார்த்துப் பார்த்த கண்ணும் பூத்து கோயில் சென்று திரும்புகின்றனர். அப்பா இரவு பதினொரு மணிக்கு அறிவு நிலைவற்ற நிலையில் வீடு வந்து சேருகிறார். வந்தவருக்கு விரதத்திற்கு ஆக்கிய உணவுகள் எதுவும் பிடிக்கவில்லை. சத்தம் போடுகிறார்; ஆடுகிறார்; படுத்துவிடுகிறார்.

இந்நிலைதான் இன்று நாம் சாதாரணமாகக் காணும் காட்சி. மகன் ஒருவன், ஏழு வயது. நகத்தைப் பல்லாற் கடிக்கிறான். தந்தை கடிக்காதே என்கிறார். தந்தையின் வார்த்தையை மகன் காதில் போட்டுக்கொள்ளவே இல்லை. தந்தை உரத்துச் சத்தம் இடுகிறார். மகன் நகத்தைக் கடித்துக்கொண்டேயிருக்கிறான். அப்பாவுக்குத் தலைக்குமேலே கோபம். கோபத்தினால் பாலனை அடி, அடி என்று அடிக்கிறார். மகன் மயங்கி விழுந்துவிட்டான். தாய் மயங்கிய மகனை வாரி அணைத்து ஆசுவாசப்படுத்துகிறாள். தந்தை கோபம் அடங்குவதற்காக வெளியே சென்றுவிடுகிறார். தாயின் அரவணைப்பிலே இருந்த மகன் விழித்துப்பார்க்கிறான். தாயின் அன்பு முகத்தைக் கண்டு ஆனந்தம் அடைகிறான். 'அப்பா சொல்வதைக் கேட்டு நடந்தால் என்ன? இதனால் தானே இத்தனை ஆர்ப்பாட்டமும். அப்பா இப்படிக் கோபங்கொள்ளுகிறாரே. எனக்குப் பிடித்தமில்லாததை அவர் செய்கிறாரே. அவரை நான் எப்படிக் கேட்பது?' 'அப்பா அப்படி என்ன செய்துவிட்டார்' என்று தாய் கேட்கிறாள். 'அவர் புகைப்பது எனக்கு விருப்பம் இல்லை; குடித்துவிட்டுவந்து சத்தம் போடுவது எனக்கு விருப்பம் இல்லை.'

நகத்தைப் புல்லால் கடிப்பதுதான் குற்றமா? என்று கேட்ட மகன் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டான். வெளியே சென்ற தந்தையும் தனது மருக சுபாவத்தை உணர்ந்தவராகி விடுவந்து சேர்ந்தார். மகன் களைத்து உறங்குவதைக் கண்டு கண்கலங்கி நின்றார். நடந்தவை எல்லாவற்றையும் மனைவி கூறக்கேட்ட கணவன் தனது பிழைகள் அத்தனையையும் தனக்குள்ளே ஒப்புக்கொண்டான். தனக்குள்ளேயே பிரயச்சித்தமும் தேடிக்கொண்டான். அன்று தொடக்கம் அவன் புகைப்பதில்லை; மது அருந்துவதில்லை, வீட்டில் கலகப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. மூத்தவருக்கு அங்கே வேலையில்லை. இலக்குமி வந்து குடிபுகுந்தாள். இதுதான் தெய்வீக வாழ்வு.

தெய்வத்தன்மை ஒழுங்காய் அமைந்த இடமே கடவுள் உலகம் எனப்படும். தெய்வத்தின் அருள் தடைப்படாது விளங்குதற்குரிய இடம் உண்மை அன்பு நிறைந்துள்ள இடமாகும். மெய்யன்பர் கூட்டமே அத்தகைய இடம். கடவுளுக்குத் தொண்டுசெய்வதிலும் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்வதிலும் பயன் கருதாத விருப்பம் உடைய அன்பர், அன்பு செலுத்துவதில் ஒருவரைவிட ஒருவர்விரைந்துமுன் செல்லும் இடமே மெய்யன்பர் கூட்டமாகும். அன்புவடிவாகிய கடவுளும் அன்பு வடிவாகிய உண்மைத் தொண்டர்களும் ஒருங்குமூடியுள்ள இடமே கடவுளது அருளாட்சி நிகழும் உலகமாகும். மாசற்ற அன்பு ஒன்றினாலேதான் தெய்வீக வாழ்க்கையின் இயல்பை அனுபவிக்க முடியும்.

அன்பர்க்குப்பணி செய்வதால் அன்பு நமக்கு எளிதில் கைவரும். அன்பு மயமாக எண்ணத்திலும், விருப்பத்திலும், நோக்கத்திலும், சொல்லிலும், செயலிலும், நாம் ஆய் விடுவோமானால் நாம் உலகத்துன்பத்தினின்றும் விடுதலையுற்று உண்மை இன்பத்தை நுகரும் பெருவாழ்வு பெறுவோம்.

“அன்பர் பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால் இன்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே”

என்பது தாயுமானருடைய அனுபவம். இதில் அன்பர் பணி என்பது அன்பர்களுக்குப்பணி செய்வது மாத்திரம் அன்று; அன்பர் செய்கின்ற பணியை நாமும் செய்யப்பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து. உண்மை அன்பர்

எவ்வுயிரிடத்தும் இரக்கம் உடையவராயிருப்பார். எவ்வுடம்பையும் இறைவர் திருமேனியாகக் கருதுவர். உயர்வு, தாழ்வு பாராட்டமாட்டார். அவர்களுக்குப் பெருஞ் செல்வரும், மிக வறியரும் ஒரேதன்மையராய்த் தோன்றுவர். கூலிக்குப் பாடுபடும் தொழிலாளர்கள் போல அவர்கள் தங்கள் அன்பை அளந்து கொடுக்கமாட்டார்கள்.

அவர்கள் ஏழையொருவன் துன்புற்றாலும், இழிந்த இனத்தான் ஒருவன் நோயுற்றாலும் இரண்டையும் நீக்குதற்கு விரைந்து செல்வார்கள். எவ்வளவு தாழ்வுடையவருக்கும் எவ்வகைத் தாழ்மையான தொண்டும் இயற்றுதற்கு அவர்கள் பின்வாங்கமாட்டார்கள். உணவு இல்லாதவனுக்கு உணவு தேடிக்கொடுத்தல், துணி இல்லாதவனுக்குத் துணி தேடிக்கொடுத்தல், அழுக்காடை தரித்த நோயாளி ஏழைக்கு ஆடை தோய்த்துக் கொடுத்தல் முதலிய எவ்வகைத் தொண்டும் பயன் கருதாது ஆற்றுவதற்கு மனவெறுப்புக்கொள்ளாத பெரியவர்களே உண்மை அன்பர்கள்.

இத்தகையோர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளைப் பெரியபுராணத்தில் காண்கிறோம். பெரியபுராணத்தை வீடு தோறும் ஒதி வந்தால் அதில் கூறப்பட்ட நாயன்மார்களுடைய தியாகமும் நமது உள்ளத்திலே பதியும்; நாமும் அவர்களைப்போல நடக்க முயற்சிப்போம். அன்புச் செயல்களை நாளடைவில் ஒருவர் பெருக்கிக்கொண்டே செல்வாரானால், அன்பு செய்யும் பழக்கம் ஏற்பட்டு அவர் உள்ளம் அன்புமயமாய்விடும். உள்ளம் அன்புமயமாக மாருவிட்டால், செயலும் நிலைபெறுது. இரக்கமே தெய்வத்தன்மையாதலின், இரக்கம் காரணமாகச் செய்யுஞ் செயலே தெய்வீக வாழ்க்கைக்குரிய அன்புச் செயலாகும்.

சிலர், குற்றம் புரிந்தவர், கூடாவொழுக்கத்தாரை நேசிக்கமுடியாதென்பர். அது தவறு. கெட்டவர்களைத் திருத்த வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணம், இரக்கம், பொறுமை, குற்றங்களை மன்னிக்குந்தன்மை என்பவைகளே அன்பெனப்படுமென்பதை அவர்கள் அறியார்கள். குற்றம் செய்யும் தன் குழந்தையைத் திருத்துவதற்கு ஆசைப்படுந் தாய் போல, கெட்டவர்களைத் திருத்த விருப்ப முறுதலே அன்புச் செயலாகும்.

முதலில் ஒருவர் தமக்குப் பிறர் செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கப்பழகுதல் வேண்டும். குற்றம் என்பது பெரும்பாலும் அறியாமையால் நிகழ்வதேயாகும். அறியாமை காரணமாகத் தீங்கு செய்தவர்பால் இரக்கங்கொள்ளுதலே சான்றோர் தன்மையாகும். மன்னித்தல் எதிர்மறைச் செயலாகும். உடன்பாட்டுச் செயலாவது, பகைவர்த் தும் நன்மை செய்தல். அங்ஙனம் செய்யும் நன்மைக்கும் அன்பு காரணமாக இருத்தல் வேண்டும். பகைவரிடம் அன்பு உண்டாக வேண்டுமானால் அது கடவுள் பக்தி உடையவருக்கே இயல்வதாகும். கடவுள் அருள் தம்மைக் காக்கும் என்ற உறுதி உடையவர்களே, கடவுளைப் போலவே தீயவர்களுக்கும் நன்மையே செய்வார்கள். தீயவர்களும் உய்யவேண்டும் என்கின்ற கருணையே அவருள்ளத்தில் குடிகொண்டிருக்கும்.

இராவணன் கயிலைமலையை எடுக்க முயன்று பிழை செய்தாலும், மனந்திரும்பிக் கடவுளை வழத்தியவுடன் அவனுக்கு அவர் அருள் செய்தார் என்பதனை விளக்கவே, திருஞானசம்பந்தர் தமது ஒவ்வொரு பதிகத்து எட்டாம் பாட்டிலும் இராவணன் செய்தியைக் கூறினார் என்று ஆசிரியர் சேக்கிழார்

“மண்ணுலகில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையின் கண்ணுதலான் தன்கருணை கைக்கொள்ளுமெனக் காட்ட”

என்று கூறினார். மன்னிப்புக் குணம் சமய ஆராய்ச்சி உடையவர்களிடம் ஏற்படுமானால், சமயச்சண்டைகள் உலகத்தில் நிகழ மாட்டா. நம்மிடம் அருட்குணமில்லையானால் நமக்கு அருட்குணத்தைக் கொடுக்கும்படி கடவுளை இடைவிடாது வேண்டி அதனைப் பெறுதல் நமது கடமை. நாம் அமைதியாயிருக்கும் நேரத்தில் எதிரியினிடம் சார்ந்த நினைவுகள் உண்டாகும்படி நம்முடைய மனத்தைப் பழக்குதல் வேண்டும். இடைவிடாது அம்முயற்சியை உண்மையாக ஒருவர் செய்தால் எதிரியை மன்னிக்கவும், அவ்வெதிரிக்காகக் கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்யவும், அவனோடு நட்புக் கொள்ளவும் வல்லவராதல் திண்ணம்.

ஒருவரோடும் பகைபாராட்டாதவரிடத்துக் கடவுளுடைய அருளும் உலகெங்கும் அன்புமே நமக்கு அனுபவத்திற்கு புலனாகும். அப்போது நாம் வாழும் வாழ்க்கை தெய்வீக வாழ்க்கையாயும் நாம் இருக்கும் இடம் தெய்வீக உலகமாயும் நமக்கு விளங்கும். இதுவே தெய்வீக வாழ்க்கையின் இயல்பு.

விஞ்ஞான யோக உடற்பயிற்சி

— யோகி இ. வைரவநாதர் —

யோகாசனங்கள் உச்சிமுதல் உள்ளங்சால்வரை இரத்த ஒட்டத்தைத் துரிதப்படுத்தி இரத்த நாளங்களில் உள்ள அழுக்குகளை வெளியேற்றும். இதனால் உடலில் ரூடங்கிக் கிடக்கும் சுரப்பிகள் சுறுசுறுப்படைந்து அசாத்திய மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றன. நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கும் சக்தி யோகாசனத்திற்கு உண்டு. முறைப்படி யோகாசனம் செய்துவந்தால் அவற்றால் தீர்க்கமுடியாத வியாதிசள் இல்லை எனலாம். வயதானவர்களின் உடலுக்கும் சிறந்த இரத்த ஒட்டத்தை ஏற்படுத்தி மிகுந்த வலிமையைக் கொடுக்கின்றன.

யோகாசனங்கள் முழுவதிலும் முக்கியமான ஆசனங்கள் சிலவற்றை மட்டும் செய்து வந்தாலே உடலுறுத்தும் அழகும் பெறப்போதுமானது.

ஆசனப் பயிற்சிக்கு ஏற்றகாலம் அதிகாலை 5 மணியாகும். அதிகாலை 5 மணிக்கு முன்பே எழுந்து காலைக் கடன்னைக் கட்டாயமாக முடித்துக்கொண்டு ஆசனம் செய்வது மீசவும் நன்று. மாலையில், மதிய போசனத்தின் பின் ஐந்து மணித்தியாலங்களாவது கழிந்தபின் செய்தல் வேண்டும். அப்பியாசங்களை நன்கு படித்தறிந்து சுயபத்தியைப் பாவித்துப் பழக வேண்டும். அபாயமேதும் இல்லை. தெளிவாகப் பழகியவரின் உதவி கிடைத்தால் இலேசாக நெறிப்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

வயிறு காலியாக இருக்கும்போதே ஆசனங்கள் செய்தல் வேண்டும். கோப்பி, மது, புகைபிடித்தல் ஆகியன கூடாது. சத்துள்ள காய்கறி பழவகைகளே சிறந்தவை. ஸ்நானம் செய்த பின், சாப்பிட்ட பின், தேகாப்பியாசம் செய்த பின் தலைவலி, சுரம், காதுவலி, சண், பல்வலி உள்ள போதும் மாதவிலக்கானபோதும் பிரசவித்த போதும் ஆசனங்கள் செய்தல் கூடாது. யோகாசனங்களைப் பழகுவவர்கள் ஒவ்வொரு ஆசனத்திற்கும் உரிய கால அளவு, அவற்றின் வரையறை, வரிசைமுறை, தேகாரோக்கிய நிலை, உணவுவகைகள் ஆகிய ஒழுங்குமுறைகளைப் பின் 'பற்றினால் முழுப் பலன்களையும் அடையலாம்.

யோகாசனப்பயிற்சியை பாடசாலைகளிலும் போதிக்கக் கல்வி அமைச்சு உத்தரவிட்டுள்ளதை யிட்டுத் தார்மிக அரசுக்கு இளஞ்சந்ததியும் நாமும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

மாணவர்களும் யோகாசனங்களைப் பழகுவதால் நினைவாற்றல் மிகுந்து கல்வி வளம் பெறும். இன்னும் சில ஆண்டுகளில் மாணவர்கள் எல்லோரும் தேகாரோக்கியமும் வனப்பும் வலிவும் உள்ளவர்களாகத் திகழ்வதுடன் படிப்பிலும் விளையாட்டிலும் சிறப்புற்று வாழ்க்கையையும் சிறப்பாக அமைத்துக்கொள்வர். தினசரி ஆசனப்பயிற்சி செய்துவந்தால் சகல ஆரோக்கியமும் கிட்டும.

இதில் வரிசைக் கிரமங்களை முக்கியமாகக் கவனித்துப் பதினாறு சிறந்த ஆசனங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை இலகுவில் பழகக்கூடியனவும் குறித்த நேரத்தில் செய்து முடிக்கத்தக்கவையும் ஆகும்.

இலங்கையெங்கணும் பல்வேறு சூழல்களில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் நலனைக் கருத்திற்கொண்டு இக்கட்டுரைகளை எழுதினோம். அனுபவமுள்ளவர்கள் தகுந்த ஆலோசனைகளை அன்புடன் நல்கினால் மேலும் விரிவாக எழுதமுடியும். யோகாசனங்களை முறைப்படி பயின்று நோயற்ற நல்லுடல் பெற்று பல்லாண்டு காலம் நல்வாழ்வு வாழ்க.

ஒரு சொல் கேள்வி (Special instructions)

யோகாசனம் புதிதாகப் பழகுவவர்களுக்கு முக்கியமாக வேண்டுவன; “யோகாசனப் பயிற்சி செய்து ஆரோக்கியமாக இருப்பேன்” என்ற ஓர் திடத்தீர்மானம்.

உடலுறுதியும் மன உறுதியும் வேண்டும். “உடலை எந்த விதத்திலும் அழிக்கக் கூடாது” என்றும் உறுதிக்கொள்ள வேண்டும்.

உடுப்பு: எந்த விதமான தேகாப்பியாசம் செய்பவர்களும் “வால்கச்சை” கட்டிக்கொள்வது சாஸனம் நன்று. இதுவே மற்றெல்லாவற்றிலும் மிகவும் ஏற்றது. எங்களுடைய பழைய “அம்முடை” அல்லது கௌபீனம் போன்றதாகும். ஆனால் அரைக்கும் இடுப்புக்கும் மிகவும் பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடி

யது. அதைக்கட்டியவுடனேயே ஓர் மன ஏவுதல் (mood) அப்பியாசம் செய்வதற்கு உண்டாகும். எதுவிதமான தடையும் இருக்காது. அப்பியாசம் செய்வதற்கு இலேசாக இடம் கொடுக்கும். ஓர் அறையில் செய்வதாயிருந்தால் இது மட்டும் போதுமானது. வெளியில் செய்வதாக இருந்தால் இசற்கு மேல் ஒரு அளவான (Running shorts or bathing trunk) நீச்சல் உடை அணிந்து செய்யலாம்.

விரிப்பு:

ஓர் சமுக்காளம் விரித்து இதன்மேல் தடித்த துவாய் ஒன்று போட்டுச் செய்யலாம். சமுக்காளத்திற்குப் பதிலாக ஓர் சாக்கு அல்லது கன்வஸ் (Canvas) துணி எடுத்து நன்கு சுத்தம் செய்து டெற்றல் (Dettol) கலந்த நீரில் தோய்த்து எடுத்து உலர்த்திப் பாவிக்கலாம். நீளம் 6 அடி, அகலம் 3 அடி மட்டில் இருக்க வேண்டும்.

காலையில் செய்வதற்குச் சிலர்க்கு சொற்ப கடினமாகத் தான் இருக்கும். புதிதாகத் தொடங்குகிறவர்கள் மாலையில் செய்வது மிகவும் இலேசாக இருக்கும். உடம்பு இப்போ நன்றாக இளகி இருக்கும். அப்படிச் செய்து கொண்டுவரச் சில நாட்கள் - வாரங்களில் காலையில் செய்வதற்கும் போதிய சாத்தியம் விரைவில் ஏற்படும்.

காலையில் செய்வதாயின் நீங்கள் படுக்கையை விட்டு எழுந்ததும் வெளியில் வந்து இரு கைகளையும் மேலே உயர்த்தி, நிமிர்ந்து, பின் சரிந்து, மூச்சை நன்றாக உள்ளிழுத்து வாங்கி இரண்டு மூன்று முறை செய்தால் உள்ள சோம்பலும் விறைப்பும் போய்விடும். மிருகங்கள் இப்படிச் செய்வதை நீங்கள் பார்க்கவில்லையா?

பள்ளிப்பிள்ளைகள் 4 அல்லது 5 மணிக்கு எழுந்திருந்தால் ஒரு மணித்தியாலம் படித்த பின்பு செய்வதற்குச் சரீரம் இளகி இடங்கொடுக்கும். மற்றவர்கள் தங்கள் தொழிறுறைக்குத் தக்கபடி சொற்ப நேரம், எதுவாயிருந்தாலும் வாசித்தல் அல்லது சில்லறைத் தொழில்களில் ஈடுபட்டபின் செய்யத் தொடங்கலாம். மற்றவர்கள் சிறிதுநேரம் உலாவி விட்டு வந்து செய்யத் தொடங்கலாம். பெண்கள் வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்துவிட்டுத் தொடங்கலாம்.

இவையெல்லாம் என் சொந்த அனுபவத்திலிருந்து கூறப்படுபவை.

ஒரே நேரத்தில் யோகாப்பியாசமும் வேறு தேகாப்பியாசமும் செய்தல் கூடாது. அது மிகவும் கெடுதலை விளைவிக்கும். விரும்புவோர் ஒன்றைக் காலையிலும் மற்றதை மாலை யிலும் செய்யலாம். அல்லது ஒன்றுவிட்டு ஒருநாள் செய்யலாம் யோகாப்பியாசத்திற்கு முன் புறம்பான அப்பியாசங்கள் (Warm up) செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதற்கு வச்சிராசனம் முதற் பயிற்சியாக அமைந்துள்ளதே! இதை விட்டு சிலர் 'சூரிய நமஸ்காரம்' என்ற விதத்தில் புகுத்தியிருக்கிறார்கள் என அறிகிறேன். சூரிய நமஸ்காரம் மற்றைய உடற்பயிற்சிகளைப் போல் புறம்பான பகுதி.

(It is a complete course of one the another Branch or field of Physical Culture) ஆனபடியால், அதையும் இத்துடன் கலப்பது நல்லதல்ல. விரும்பினால் அதைப் புறம்பாகச் செய்து முடிக்கலாம். இன்னும் நேரத்தையும் விரயஞ் செய்வதாகவும் முடியும். அதுமட்டு மின்றி இப்பெரு முயற்சியால் இருக்கிற சக்தியையும் இழக்க நேரிடும் அல்லவா?

ரிஷிகேஷ் சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதி அவர்கள் எங்களுக்கு (சாதாரண மனிதர்கள்) வேண்டிய ஆசனங்களை வகுத்தார். அவர் சூரிய நமஸ்காரத்தைப் புகுத்தவில்லையே? யோகாசனத்துடன் மற்றொரு உடற்பயிற்சியையும் உடனுக்குடன் கலக்க வேண்டாம் என்றே அவர் கூறியிருக்கிறார். அவர் மலேசியாவில் ஓர் டாக்டராகவும் இருந்தவர். அவருடைய கூற்றை நாம் எப்போதும் கடைப்பிடிப்போமாக. இப்படியாக இச் சரீரமனோசாதனை முறையைக் கையாண்டு நித்திய ஆனந்தம் பெறுவோமாக.

“நோயுற் றடராமல் நொந்து மனம் வாடாமல்
பாயிற் கிடவாமல் பாவியேன் - காயத்தை
ஓர் நொடிக்குள் நீக்கியெனை ஒண் போருர் ஐயாநின்
சுரடிக் கிழ்வைப்பாய் தெரிந்து.”

முடிவில் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். திட நம்பிக்கையுடன் ஆசனப் பயிற்சி செய்வோர் சாகும்வரை எதற்கும் பயப்படத் தேவையில்லை. கடைசிவரை நடமாடியே இறப்பார்கள். உயிர் ஒரு நாள் போவது உண்மையே. போகும் போது குயில் கூட்டை விட்டு எப்படிக்கூவிக் கொண்டு போகுமோ அப்படியே உடம்பை விட்டுப் போகும் நிலை எய்தலாம். இதில் ஐயமில்லை! இது சத்தியம்!!.

சகல மார்க்கத்தின் பத்துக் கட்டளைகள்

சகல மார்க்கத்தின் பத்துக் கட்டளைகள்

(மகாத்மா ஸ்ரீராம் சந்ரஜ் ஸ்ரீராம் சந்ர மிஷன்)

- 1 குரியோதயத்திற்கு முன்பே குறித்த நோத்தில் காலைத் தியானத்தை முடித்துக்கொள். தியானத்திற்கெனத் தனி இடம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு, ஒரே ஆசனத்தில் அமரப் பழக்கம் செய்துகொள். சரீர, மன சுத்திகளில் அதிகக் கவனம்தேவை.
- 2 பிரார்த்தனையுடன் தியானத்தைத் தொடங்கு. அன்பும் பக்தியும் நிறைந்த இதயத்துடன் ஆத்மாவின் உயர்வுக் காகவே பிரார்த்தனை செய்.
- 3 தெய்வத்தை அடைந்து, அதனுடன் ஒன்றி, பூரணமாகக் கலத்தலையே இலட்சியமாகக் கொள். இலட்சியம் கை கூடும்வரை ஒய்வடையாதே.
- 4 இயற்கையுடன் ஒவ்வுமாறு உன் வாழ்க்கையை எளிதாக்கிக்கொள்.
- 5 உண்மையே பேசு. எக்கஷ்டங்களையும் உனது நலனுக் காக இறைவன் அளித்ததென நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்.
- 6 எல்லாரையும் உடன் பிறப்பெனக்கருதி அதற்கேற்ப நட.
- 7 எவராலேனும் இன்னல் நேர்ந்தால் பழிவாங்க விரும்பாதே. அதைத் தெய்வீக நன்கொடை எனக்கருதி நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்.
- 8 நேர்மையும் பக்தி சிரத்தையும் பூண்டு பொருள் சம்பாதிப்பதில் உரிய மதிப்பும் முக்கியத்துவமும் வைத்து, இடைவிடாத தெய்வீகச் சிந்தையோடு, கிடைத்ததை உண்பதில் மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் கொள்.
- 9 உன்னைக் காண்போர் மனத்தில் அன்பு உணர்வும், பக்திப் பெருக்கும் சுரக்கும் வகையில் உன் வாழ்க்கையைப் பதப்படுத்தி வகுத்து நட.
- 10 இரவில் உறங்கப் போகுமுன், இறைவனின் தோற்றத்தை உணர்ந்து இழைத்த தவறுகளுக்காக மனம் நெகிழ மன்னிப்புக்கேள். மிகுந்த பணிவுடன், மன்னுடுகின்ற மன நிலையுடன் மீண்டும் தவறுகளுக்கு இடம் கொடுக்கமாட்டேன் என்ற உறுதியுடன் இறைவனிடம் மன்னிப்பு வேண்டி இறைஞ்சு.

சற்குருவின் சத்திய போதனை

சத்தியமே மதம். மதத்திற்கு அத்திவாரம் அன்பு. இப் பொழுது வெளித்தோற்றங்களும் பூஜாவிதிகளுமே மதமெனப்படுகின்றன.

மதத்தின் உண்மையான தத்துவம் மறைந்து வெளி வேஷமே பிறக்கிறது. புறச்சடங்குகளால் யாதொரு பயனும் இல்லை.

இப்பொழுது மதத்தில் மந்திர தந்திரங்கள் மட்டுமே மிச்சம். உட்கருத்தும் தத்துவமும் மறைந்து போயின. தற்காலத்தில் மதமானது சிதைந்து போன சின்னமாக உள்ளது. மதத்தின் முடிவே ஆத்மதத்துவத்தின் ஆரம்பம். ஆண்டவன் மதத்திலோ, வகுப்பிலோ, சிற்சில வழிபாடுகளிலோ, பூஜாவிதிகளிலோ காணப்படுபவன் அல்லன். ஆண்டவனை நம்முன் காண வேண்டும். அன்பே ஆண்மாக்களுக்கும் ஆண்டவனுக்கும் இடையே அமைந்துள்ள தொடர்பு.

உருவ, அருவ கோட்பாடுகளுக்குள் கடவுளுக்குக் கோட்டை கட்டுதல் கூடாது. அவர் எல்லையற்றவர்; நிர்ணயிக்க முடியாதவர்; பரம்பொருள். கடவுள் எளிமையானவர். அவரை எளியமுறையில் அடைய முடியும். முயற்சியுடனும் ஆவலுடனும் மனத்தை அவ்வழியில் திருப்பினால் கடவுளை அடைவது கடினமன்று.

கடமை உணர்ச்சியுடன், நீங்காத கடவுள் நினைவு கொண்டு; அதை நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும். நிலையான கடவுள் நினைவு வேண்டும். எது செய்து கொண்டிருந்தாலும் பரம்பொருளுடன் தொடர்புள்ள உணர்ச்சி நமக்கு இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு கடமையும் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டதாகக் கருத வேண்டும்.

இலட்சியம்

நமது ஜீவ இலட்சியம், மரணத்திற்குப் பின் அழிவற்ற இன்ப நிலையை அடைவதன்று; அதற்கும் அப்பால் செல்ல வேண்டும். நம்முன்னுள்ள பிரச்சினை, துயர துக்கங்களினின்று தப்புவதன்று. இவற்றிற்குக் காரணமாகிய பந்தத்தினின்றும் தப்புவதே. பந்த நிவர்த்தியே வீடு. அதுவே நமது துன்பங்களுக்கும் முடிவு.

மனிதன் அடையக்கூடிய உன்னத நிலை சத்திய நிலையுடன் பூரணமாக இணைந்து விடுவதே. இலட்சியத்தில் பேரன்பு கொண்டு தீவிர ஆர்வத்தோடு கூடிய மனவிரைவும் இருக்க வேண்டும். தளராத தன்னம்பிக்கையும் வேண்டும்.

சிறுநகை (கா. கு. சண்முகம்)

இறைவனின் புன்னகையை அழகுறு சிறுநகை என்றார் மணிவாசகர். புன்னகை, புன்முறுவல், முறுவல் எல்லாம் சிறுநகையின் மறுபெயர்கள். புன்னகைக்கு நகை மொக்குள் என்ற அழகிய பெயர் கொடுத்தார் வள்ளுவர். குறள் தூலில் புன்னகையில் ஒரு கவர்ச்சி இருக்கிறது. காதலரின் காதலை வளர்ப்பது புன்னகை. இராமனின் முறுவல் தன் உயிரையே உண்டதாகச் சீதை கூறுகிறாள்.

“இந்திர நிலம் ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும்,
சந்திர வதனமும் தாழ்ந்த கைகளும்
சந்தர மணிவரைத் தோளுமே அவ
முந்தினன் உயிரை அம்முறுவல் உண்டதே”

ஒரு தாய் தன் குழந்தையைப் பார்த்து முறுவல் செய்கிறாள். குழந்தை சிரித்தால் மகிழ்ச்சி அடைந்து முத்தம் கொடுக்கிறாள். நண்பர்கள் சந்தித்தால் புன்னகை பூத்த முகத்தினர் ஆகின்றனர். விருந்தினர் வீட்டுக்கு வந்தால் முறுவல் முதலிய ஐந்துடன் அவர்களை வரவேற்க வேண்டும் என்கிறது ஆசார்க்கோவை.

“முறுவல், இனிதுரை, கால்நீர்
மனைபாய் கிடக்கையோடு
இவ்வைந்து என்ப தலைச்சென்றார்க்கு
ஊனொடு செய்யும் சிறப்பு.”

முறுவல் என்பது போலியாக இருக்கக்கூடாது. தொழுத கையுள்ளும் படை ஒடுங்கும் என்று சொன்னது போல், வெளியில் புன்னகையும் உள்ளே வஞ்சனையும் இருக்கலாமா?

முகநக நட்பது நட்பன்று, நெஞ்சத்து
அகநக நட்பது நட்பு. என்றார் வள்ளுவர்.

பெண்களின் இனிய மொழிகளிலே அவர்களுடைய வஞ்சனையான சிரிப்பிலே நான் மயக்கத்துக்குள்ளாக மாட்டேன் என்றார் மணிவாசகர். மகளிர் புன்னகையை ஆன்மாவை வலைக்குட்படுத்தும் தூண்டில் எனக் கருதினார் அவர்

கிளியனார் கிளவி அஞ்சேன்
அவர்கிளி முறுவல் அஞ்சேன்.

-திருவாசகம்.

இறைவனின் திருமுகப் புன்னகையைக் காணவே அவர் விரும்பினார்,

“முத்தா உன்தன் முகஒளி நோக்கி முறுவல் நகைகாண
அத்தா சால் ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்” எனக் கூறினார்.

ஞானக்கண்ணால் காணவேண்டிய இறைவனை, ஊனக் கண்ணாலும் காண முடிந்தால் ஊனுடம்போடு கூடிய மனிதப் பிறவியும் இம்மாநிலத்தில் வேண்டியதே என்றார் அப்பரும்.

“குனித்த புருவமும் கொங்ஙவர் செவ்வாயும் குமின்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்ணிறும்
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற் பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனிதந் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே”

இராமனும் சீதையும் ஆரண்யத்தில் இயற்கை அழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அங்கு ஒரு அன்னத்தின் நடையைக் கண்ட இராமன், அதன் நடை சீதையின் நடையை ஒத்திருந்ததை ஒரு புன்னகையின் மூலம் சீதைக்குத் தெரிவிக்கிறான். சீதையோ அங்கு நீர் உண்ண வந்த ஆண் யானையின் நடையைப் பார்த்து அது இராமனின் நடையை ஒத்திருப்பதால், அவளும் இராமனைப் பார்த்து புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள்.

“ஓதிமம் ஒதுங்கக் கண்ட
உத்தமன் உழையள் ஆகும்
சீதைதன் நடையைக் கண்டு
சிறியதோர் முறுவல் செய்தான்
மாதவன் தானும் ஆண்டு
வந்துநீர் உண்டு மீளும்
போதகம் அதனை நோக்கிப்
புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள்”

காடு செல்லப் புறப்படு முன், இராமன் அந்தணர் முதலியோருக்குச் சில பொருள்களைத் தானம் செய்தான். அதைக் கேள்விப்பட்ட, திரிசடன் என்ற அந்தணன் இராமனிடம் வந்தான். அந்தணன் தன்னிடமிருந்த ஒரு தடியை வீசி அது விழுகின்ற இடம்வரை தனக்குப் பசுக்கள் தரவேண்டும் என்று கேட்டான். அவ்வந்தணனின் பேரரசையை நினைத்து இராமன் லேசாகச் சிரித்தான். மறக்க முடியாத அந்நிகழ்ச்சியை நினைத்து சீதை அசோகவனத்தில் அழுது புலம்பினாள்.

“பரித்த செல்வம் ஒழியப் படருநாள்
அருத்தி வேதியற்கு ஆன்குலம் ஈந்து அவன்
கருத்தின் ஆசை கரையின்மை கண்டு இறை
சிரித்த செய்கை நினைந்து அழும் செய்கையாள்”

இறுதியாகக் கும்பகர்ணன் வதைப்படலத்தில் ஒரு அரிய பாடல் வருகிறது. முதல்நாள் யுத்தத்தில் இராவணன் தோல்வியடைந்து வெறுங்கையோடு வீடு திரும்பினான். குனிந்த தலை நிமிராது, நிலமகளை நோக்கியே சென்று மாளிகையை அடைந்தான். வேதனையால் வேகின்ற அந்த நேரத்திலும் அவன் அடைந்த நாணம் சீதை சிரிப்பாளே என்று தாஈனும் பகைவர் சிரிப்பர் என்று அவன் கவலை கொள்ளவில்லை. வாஈனும்; மண்ணும் நகும் என்று கவலை கொள்ளவில்லை. தான் அடைய விரும்பிய சீதை தன் தோல்வியைக் கேள்வியுற்றுகைகொட்டிச் சிரிக்காவிடினும், தன் கணவன் வெற்றியை நினைத்து சிறுநகை செய்வாளே என்று தான் வருந்தினான்.

“வான் நகும் மண்ணும் எல்லாம் நகும் நெடும் வயிரத்தோளான்
நான் நகும் பகைவர் எல்லாம் நகுவர் என்று அதற்கு நாணன்
வான்நகும் நெடுங்கள் செல்வாம் மெல்லிய மிதிவை வந்த
கானகி நகுவர் என்றே நாணத்தால் சாம்பு கின்றான்.”

ஜீவ சேவையே சிவபூசை

“ஏழைகளுக்கும், பாமர மக்களுக்கும், தாழ்ந்தவர்களுக்கும் எவன் இரங்குகின்றானோ அவனே உயிர் வாழ்கின்றான். ஆகவே உங்கள் இதயத்தின் கடைசித் துடிப்புவரையும் அதை உணர்ந்து கடைப்பிடியுங்கள்.”

— பூர் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்

“ஆண்டவனைத் தேடி எங்கே போகின்றீர்கள். துன்பப்பட்டவர்கள், ஏழைகள், பலவீனர்கள்; இவர்கள் எல்லோரும் தெய்வங்களல்லவா. ஏன் முதலில் இவர்களை ஆதரிக்கக்கூடாது? கங்கைக்கரையில் கிணறு வெட்டப் போதல் உண்டா? இந்த ஏழையை உங்கள் கடவுளாகக்கொள்ளுங்கள்.”

“எவன் தன் இதயத்தில் ஏழைகளுக்காக இரத்தம் வடிக்கின்றானோ அவனே மகாத்மா ஆவான்.

— சுவாமி விவேகானந்தர்.

சுவாமி ராமதாஸ் அருளுரைகள்

யாவருக்கும் ஈகவரகடாக்ஷம் சமம்

தமிழ் வடிவம் ம. சீ. சீதம்பரப்பிள்ளை

ஒரு பாதிரியார் ஒரு தேவாலயத்தில் போதனை ஒன்று நிகழ்த்தி னார். நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் பிரார்த்தனைக் கூட்டத்தில் கலந்திருந்தனர். அவர்களுள் நோயாளிகள், வறியவர்கள், கால், கை ஊனமுள்ளவர்கள் பலர் காணப்பட்டனர்.

“ஆண்டவன் மக்களிடையே வேற்றுமை காட்டாது, பணக்காரன் பணமற்றவன், நோயாளி சுகதேகி என்ற வித்தியாசம் இல்லாது யாவர் மீதும் அவரது கிருபா கடாக்ஷம் சொரியப்படுகின்றது” என்று கூறினார்.

இவ்வாறு பாதிரியார் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது துணி துண்டாக விழுந்துகிடந்த ஒரு மெழுகுவர்த்திமீது அவரது கண்கள் பட்டன. மேடையிலிருந்து இறங்கினார். அத்துண்டுகளில் ஒன்றை எடுத்தார். அதனைச் சபையோர் முன் காட்டினார். நெருப்புக் குச்சியினால் பற்றவைத்தார். மெழுகுவர்த்தி உடனே பிரகாசமான வெளிச்சத்தைத் தந்தது. காலால் விளக்குண்டு ஒடிந்து துண்டுகளாக இருந்தாலும் இந்த மெழுகுவர்த்தியில் தீச்சுடர் பட்டதும் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. மெழுகுவர்த்தி முறிந்து நொண்டியாகிவிட்டது, முடமாகிவிட்டது என்ற காரணத்தினால் (ஆண்டவன் கிருபை) நெருப்புக் குச்சி தனது தொழிலைச் செய்ய மறுக்கவில்லை.

சபையின் கண்ணுள்ள நொந்த நெஞ்சங்கள், பால் நிறைந்து வழிந்தது போன்ற புளகாங்கிதமடைந்தனர்.

உண்மையாக இறைவன் கருணையே வடிவின். இரக்கம் நிறைந்தவன். எவன் ஒருவன் தனது மனக்கதவைத் திறந்து இறைவனது கிருபா கடாக்ஷத்தை ஏற்க விரும்புகின்றானோ அவனுக்கு இறைவன் பாரபட்சமின்றிக் கருணையைப் பொழிகின்றார்.

ஒளிமய தூல உடலையளிக்கும் பூரண மந்திரங்கள்

— டி. ஆர். துளசிராம் - அரவிந்தாசிரமம் —

தூல உடலை தெய்வீகப் பொன்னொளி நிரம்பிய பொன்னுடலாக மாற்றியமைக்க உதவும் அடிப்படையான பூரண மந்திரங்கள் இரண்டு. ஒன்று திருமூலரின் திருமந்திரத்திலுள்ள 912 ஆவது சிவமந்திரமாகும். மற்றொன்று வள்ளல் பெருமானின் அருட்பெருஞ்ஜோதி மந்திரமாகும். இவ்விரண்டின் அடிப்படையில் மற்றும் சில நாம மந்திரங்கள் அருளால் பூரண மந்திரங்களாக நாம் கிடைக்கப் பெற்று அவற்றையும் ஜபம் செய்து கண்ட உண்மைகளையும் இங்கு குறிப்பிடுகின்றோம்.

மந்திரங்கள் நமக்குப் புதிதல்ல. ஆனால் ஒரு மந்திரம் பூரண மந்திரமாக அமைய வேண்டுமெனின் அம்மந்திரம் ஒன்றே நமக்கு எல்லாவித இறையனுபவங்களைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருக்க வேண்டும். அதாவது இதயம் அல்லது நெற்றியின் ஆழத்தில் உயிர் அனுபவம் (அந்தராத்மா அனுபவம்) தலை உச்சியில் சகஸ்ரராத்தில் (ஏழாவது நிலை) ஆன்ம அனுபவம், உள்ளான்மாவும் உச்சியான்மாவும் (சித்தபதமும், தத்தபதமும்) சேர்ந்து இணைந்த நிலையில் பன்னிரண்டு நிலைகளைக் கடத்து பாழ்வெளியும் கடந்து சிதம்பர வெளி அடைந்து பெறுகின்ற பொற்ஜோதி, அருட்ஜோதி அனுபவங்களும் இறைவனின் அனுபவங்களும் முடிவில் மனம், புத்தி, உள்ளம், பிராணன், இந்திரியங்கள், தூலஉடல் ஆகியவை ஜோதியால் நிரம்பப்பெற்று அத்தத்துவங்கள் எல்லாம் தெய்வீக தத்துவங்களாக மாற்றியமைக்கப்பெற்று காரண, சூக்தம், தூல உடல்கள் மூன்றும் ஜோதியால் முறையே ஞானதேகம், பிரணவ தேகம், சுத்ததேகமாக மாற்றம் பெறுவது ஆகிய அனுபவங்கள், இவற்றை யெல்லாம் அளிக்கக் கூடிய பூரண மந்திரமாகும்.

சிவாய நம ஓம் சிவாய நம ஓம்
சிவாய நம ஓம் நமசிவாய

முதல் வரியை ஒதினால் நம் உணர்வு மேலே செல்லும். இரண்டாவது வரியிலுள்ள “சிவாய நம ஒம்” ஒதினால் உணர்வு கீழ் முகமாக இறங்கும். ஆகவே மேல்-உள்-கீழ் மூன்றையும் உணர்வால் இணைக்கும் மந்திரம் தான் பூரண மந்திரமாகும். மேற்சொன்னவாறு சிவமந்திரத்தை நாம் ஒதுவதில்லை. தனியாக “சிவாய நம ஒம்” என்றவது, தனியாக “ஒம் நம சிவாய” என்றவது நாம் ஒதுவதால் மேற் சொன்னவாறு பூரணப்பயனை அதாவது உடலையும் இறைமய ஒளியுடலாக மாற்றியமைக்கும் முடிந்த நிலையை நாம் அடைவதில்லை.

“கூத்தே சிவாய நம மசி வாயிடும்
கூத்தே-ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஒம்-சிவாய நம வாயிடும்
கூத்தே-ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஒம்-சிவாய நம வாயிடும்
கூத்தே-இ-ஊ-ஆ-ஏ-ஒம்-நமசிவாய கோள் ஒன்றுமாறே”
என்பது திருமூலர் திருப்பாட்டு. இதன் கருத்து பின்வருமாறு:

இறைவனின் அம்பலக் கூத்தே பீஜமந்திரமாகவும். (ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஒம்) நாமமந்திரமாகவும் (சிவாய நம சிவாய நம நம சிவாய) ஒலிவடிவில் பரிணமிக்கிறது. சிவாய நமவென்று ஆரம்பித்த கூத்து சிவய நமவாக மாறி, முடிவில் நமசிவாய ஆகிவிடுகிறது. இம்மாற்றத்தை ஜடையாகத் தெரிவிப்பது “மசிவாயிடும்” என்னும் சொல். முடிவில் “நமசிவாய” என்று மாறிய இறைக்கூத்தின் உணர்வு வேகம் கீழ் முகமாக இறங்கி நம் ஜட பூமியிலும் நம் தூல உடலிலும் (கோள்) பாய்ந்து ஒன்றிவிடுகிறது.

நாம் ஒதுவதற்குச் சௌகரியமாக மூன்றுவகையாக இம் மந்திரத்தை ஒதலாம். ஒன்று பீஜமந்திரமும் நாமமந்திரமும் இணைந்த பூரண மந்திரமாகும். மற்றொன்று நாம மந்திரமே பூரண மந்திரமாக அமையப்பெற்றது. மூன்றாவது பீஜமந்திரமே பூரண மந்திரமாக அமைந்துள்ளது. இவற்றை கீழே தருகின்றோம்.

1. கூத்தே சிவாய நம
கூத்தே - ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஒம்-சிவாய நம
கூத்தே ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஒம்-சிவய நம
கூத்தே இ-ஊ-ஆ-ஏ-ஒம்-நமசிவாய.
2. சிவாய நம ஒம் சிவாய நம ஒம்
சிவய நம ஒம் நம சிவாய.

3. கூத்தே ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஓம்.
கூத்தே ஈ-ஊ-ஆ-ஏ-ஓம்.
கூத்தே இ-ஊ-ஆ-ஏ-ஓம்.

உயிர் எழுத்துக்களாலான பீஜ மந்திரத்தின் உண்மையை திருமூலர்,

“ஆனந்தம் ஒன்றென் றறைந்திடம் ஆனந்தம்
ஆனந்தம் ஆ ஈ ஊ ஏ-ஓமென் றைந்திடம்
ஆனந்தம் ஆனந்தம் அஞ்சுமதாயிடம்
ஆனந்தம் அம்-ஹிரீம்-அம்-க்ஷம்-ஆம்-ஆகுமே”

அஞ்செழுத்து முறையில் ஆவி சிவனுக்கு அடிமை என்று ஓர்ந்து சிவனிறைவில் அடங்கிச் சிவனே எனும்படி நிற்பதாகிய ஒன்றென்று சொல்லப்படும் நிலை எய்தினால் திருவடிப்பேற்றின்பம் ஆகும். அதுவே ஆ-ஈ-ஊ-ஏ-ஓம் என ஐந்திடத்து வரைதலும் அம்-கி(ஹி)ரீம்-அம்-ச(க்ஷ)ம்-ஆம் என ஐந்திடத்து வரைதலும் நிலைத்த பேரின்பம் தரும் திரு அம்பலச் சக்கரத்தின் வித்தெழுத்தாகும். இப்பத்தெழுத்துமே அச்சக்கரத்திற்குரிய வித்தெழுத்தாம் என்க, வித்தெழுத்தைப் பீசாச்சரம் என்ப.

~~~~~

அர்ச்சனைமாலை

தமிழில் மந்திரங்கள் கூறி இறைவனை அர்ச்சனை செய்ய வழிகாட்டும் நூல் அர்ச்சனைமாலை.

பிரதி ஒன்றின் விலை ரூபா: 5/-

ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகம் - நாவலப்பிட்டி.

~~~~~

கூடும் - சுவையும்

— திருமதி, ப. உமாதேவி - அரியநகர், புதுவை 7, தமிழ்நாடு —

இருவருக்கும் காண்பரிய ஈசர் மதுரேசுவர்
விருது கட்டி அங்கம் வெட்டி வென்றனர் காண்! அம்மாண
விருது கட்டி அங்கம் வெட்டி வென்றனரே யாமாயின்
அருமையுடம்பு ஒன்று இரு கூருவதேன் அம்மாண!

என்று அம்மாணையாட்டத்தில் வினாவிடை எழுப்பியவாறு நங்கையர் இருவரும் சமயப் பூசலில் ஈடுபடுகின்றனர். இவர்களின் விவாதத்தை இதுவரை வாய்திறவாமல் கவனித்து வந்த ஈற்றில் இருப்பவள், இது என்னடா வம்பு! விளையாட்டில் இருவருக்கும் பூசல் முற்றி விட்டால், கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட கதையாகிவிடுமே! அனர்த்தம் ஏதும் விளையாதபடி இவர்கள் வாதத்திற்கு ஒரு முடிவு கட்ட வேண்டுமே என்று எண்ணியவளாய், ஒரே வரியில் முத்தாய்ப்பு வைத்து இரண்டாமவள்வாயை அடைக்கின்றாள்.

“நீ கேட்பதும் சரிதான். ஆனால் முக்கியமான ஒன்றை மறந்து விட்டாயே, மானிடர் உடலைக் கூறு போட்டால் காயம் ஏற்படும். காயத்தினின்று குருதி கொட்டும். ஆனால் மதுரேசர் உடல் இரு கூறுகப் பிளவு பட்டு இருப்பினும் காயம் ஏற்படவில்லையே! இயல்பான எழிலுடலாகவே இருப்பதை நீ பார்க்க வில்லையா? காயமில்லாத போது, காயத்தினின்று வடியும் குருதியும் இல்லாத போது வீண்வாதம் ஏன்? என்று கூறும் வாயிலாக அவளிடம்,

ஆனாலும் காயமில்லை ஐயரவர்க்கு அம்மாண என்று ஒற்றை வரியில் கூறுகின்றாள். இந்த ஒற்றை வரியில் அவளுடைய புத்திக் கூர்மையும், வாக்குச் சாதுரியமும் சமாதான மனப்பான்மையும் நன்கு விளங்குகின்றது.

பார்க்கப் போனால் மிகச் சிறிய பாடல்தான், ஆனால் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் கொண்டது, மூன்று வரலாறுகளைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டது. அவற்றின் மூலம் சிறந்த படிப்பினைகளைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டது. முதல் வரலாறு அரி, அயன் போட்டி பற்றியது. இதில் படித்தவன்

தனக்கு வெற்றி கிட்ட, குறுக்கு வழிகளைத் தனது புத்தி சாதுரியத்தால் மேற்கொள்ளத் தவற மாட்டான் என்பதும், தோல்வியால் வரும் அவமானத்தைப் பெரும்பாலும் விரும்பமாட்டான் என்பதும் நான்முகன் செயலால் புலப்படுகின்றது. செல்வம் படைத்தவன் வலிமையுள்ளவனாக இருப்பான் என்பது திருமால் பாதாளம் வரை நிலத்தையகழ்ந்து சென்றதால் பெறப்படுகின்றது. இரு வேறு பதவியில் உள்ளவர்களின் இயல்பையும், திறமையையும், குணநலன்களையும் கூறுவதோடு, பதவியால் வரும் அகந்தை கூடாது என்பதைப் பிறருக்கு அறிவுறுத்தவே இந்தப் போட்டியை ஈசன் தோற்றுவித்தான் என்பது வெளிப்படை. இருவருமே தோற்கக் காரணம் பதவிச் செருக்கும், தானே பெரியவன் என்ற ஆணவமுமேயாகும். ஆகவேதான் எப்படிப்பட்ட உயர்நிலையில் இருந்தாலும் அதனால் செருக்கடையக்கூடாது என்ற படிப்பிணையை இவ்வரலாறு நமக்குப் போதிக்கின்றது.

இதனைத்தான் பின்னால் வள்ளுவரும் 'பிறன்மனை நயவாமை, என்னும் அதிகாரத்தின்மூலம் அதன் தீமைகளைக் கூறுகின்றார்.

எனைத்துணையர் ஆயினும் என்னும் தினைத்துணையும்
தேரான் பிறன்இல் புகல்.

காம மயக்கத்தால் தினையளவுகூட ஆராய்ந்து பாராமல் பிறன் மனைவியை நயந்து செல்பவன் எவ்வளவு பெருமைகளையுடையவனாக இருப்பினும் அதனால் ஒரு பயனும் இல்லை என்பதையே குறிப்பால் காட்டுகின்றார்.

பிறருடைய மனைவியை விரும்புவதால் புகழ், பெருமை, செல்வம், அறிவு இவையெல்லாம் நீங்குவதோடு இறுதியில் அழிவும் வந்துசேருகின்றது என்பதுவரலாறுகூறும் உண்மை. இதிகாசங்களும் புராணங்களும் இதனைத்தான் சுட்டுகின்றன.

மாபெரும் காவியமான கம்பராமாயணத்தை எடுத்துக் கொண்டால், இராவணனின் அழிவு எதனால் ஏற்பட்டது என்பது வெளிப்படை. திட்டி விடமன்ன சீதையை விரும்பிச் சிறை யெடுத்ததால் தான் அவனது அழிவு நேர்ந்ததேயன்றி தேவர்களுடன் பொருத போதோ அல்லது அவர்களை அடிமைப்படுத்தித் தகாத பணிகளைச் செய்யும்படி பணித்த

போதோ மூவுலகங்களையும் நடுங்கவைத்த போதோ அல்ல. இராமனின் மனைவியான சீதையை நயந்து தூக்கி வந்த காரணத்தாலேயே இராம, இராவண யுத்தம் நடந்தது. ராம பாணம் இராவணனின் நெஞ்சை சல்லடைக் கண்களாக்கியதாகக் கூறுகின்றார் கம்பர். பெறுதற்கரிய வரங்களைப் பெற்றிருந்தும் வீராதி வீரர்களான மைந்தர்களையும், சகோதரர்களையும் கொண்டிருந்தும், படை வலிமை இருந்தும் அறத்தில் இருந்து பிறழ்ந்ததால் அவன் அழிய நேரிட்டது.

அடுத்து பாரதத்தை எடுப்போமாயின் அங்கும் இதே கதைதான். சூதாடி அனைத்தும் தோற்றபோது கூட வாளா விருந்த அறம் பாஞ்சாலியின் மானம் நடுச்சபையில் குலைவுகண்டதைப் பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை. மறத்திற்கு துணை நின்ற அனைவரும் போரில் தமதுயிரைக் காணிக்கையாக்கிக் கழுவாய் தேடினர். துரியோதனனின் பொருமையோ, சகுனியின் சூழ்ச்சியோ கௌரவர்களை வீழ்த்தவில்லை. அபலை ஒருத்தியின் ஆற்றாது அழுத கண்ணீர்தான் பழிவாங்கியது. அவர்களைப் பூண்டோடு அழித்தது.

மூன்றாவதாகக் கந்தபுராணமும் இதே நிகழ்ச்சியைத்தான் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இந்திரனின் மனைவியான இந்திராணியை சூரன் நயந்ததால் தேவாசுரப் போர் நடந்தது. எனினும் மேற்கூறியபடி இருவர் பெற்ற அழிவினைச் சூரன் பெறவில்லை. பிறன் மனைவியை விரும்பினான் என்றாலும் அவன் இராவணன் போல் அவனைக் கைப்பற்றவில்லை. துரியோதனனாதிக்களைப் போல் அவளுடைய கௌரவத்தைக் குலைக்கவில்லை. அதனாலேயே அவன் தேவசேனாதிபதியான குமரனால் காத்து ரட்சிக்கப்பட்டான். இந்த மூன்றுமே பிறன் மனைவியை விரும்பாத பெருந்தன்மை வேண்டும் என்பதையே வலியுறுத்துகின்றன.

இதனைத்தான் சொக்கேசர் மக்களுக்குக் கண்கூடாகக் காட்டி மெய்ப்பித்தார்; அதனால்தான் வாளாசிரியன் உருக் கொண்டு சித்தனைக் கூறுகூறுக வெட்டுகின்றார். ஒரே வெட்டு என்றால் உயிர் போய்விடுமே, மக்களும் அஞ்ச மாட்டார்களே! அதனால் ஆசிரியன் மனைவியைக் கண்ட கண்கள் இவை, பேசிய வாய் இது, தொட்ட கைகள் இவை என்று உறுப்புறும் பாக வெட்டி, மக்களுக்கு அச்சமூட்டுகின்றார்.

இறுதியாகக் கூறப்படுவது 'சமத்துவம்'. ஆணுக்குப் பெண் தாழ்வில்லை. இருபாலரும் சமமே. அதிலும் வாழ்க்கைத் துணைவி ஆணின் சரிபாதிவே என்று எடுத்துக் காட்டும் உண்மை அதில் ஒளிர்கின்றது. ஆடவனின், அதாவது கணவனின் இன்ப துன்பங்களில், சுக துக்கங்களில் சமமான பங்கேற்று, அவனுடன் கலந்து ஒருச் சேர்ந்து, உடலின் உடலாய், உயிரின் உயிராய் இணைந்து வாழ்வுப் பாதையில் அவனுடன் கைபிணைத்துச் செல்லும் கற்பரசி பெண் என்பதால் எந்த வகையிலும் குறைவு பெற்றவளே அல்ல. சகலத்திலும் நிறைவானவளே. அவளே ஆடவனை இயக்கும் அரும் பெரும் சக்தி. கணவனைப் போன்றே மனைவிக்கும் வாழ்வில் சம உரிமை உண்டு என்பதையறிவுறுத்தவே சிவபெருமான் தமது பொன்னுடலின் பாதியை தேவியின் தவத்திற்கும், அன்புக்கும் பரிசாக அளித்தார். அவனைச் சிறப்பித்தார்.

வாழ்க்கையிலும் சமுதாயத்திலும் ஒருவரை யொருவர் மதித்து, கருத்தொருமித்து, ஆதரவுடன், அன்புடன் செயலாற்ற வேண்டும். ஒருவரை யொருவர் மதித்துச் செயல்புரிய வேண்டும் என்பனவற்றையே இருமேனி கலந்த அவரது திருமேனி நமக்கு விளக்குகின்றது.

இந்த அரிய கருத்துக்களையெல்லாம் தன்னுள் கொண்ட அந்த அற்புத பாடலை மற்றொரு முறை காண்போமா?

இருவருக்குங் காண்பரிய வீசர் மது ரேசனார்
 விருது கட்டி யங்கம் வெட்டி வென்றனர்கா ணம்மாளை
 விருது கட்டி யங்கம் வெட்டி வென்றனரே யாமாநி
 லருமையுடம் பொன்றிரு கூறுவதே ணம்மாளை
 ஆனாலுங் காயமிலை யையரவர்க் கம்மாளை!

“அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல்
 ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்
 அன்னயாவினும் புண்ணியங்கோடி
 ஆங்கோர் ஏழைக் கெழுத்தறிவித்தல்”

--சுப்பிரமணிய பாரதியார்

மேல் மருவத்துர் சுயம்பு அருள்மீது ஆதிபராசக்தி அன்னையின் அருள்வாக்கு

வித்துவான் கோ. கோவிந்தசாமி - தமிழாசிரியர்
திருமுக்கூடல் (அஞ்சல்) செங்கட்பட்டு மாவட்டம் - தமிழ்நாடு

இம்மண்ணை மிதித்து என்னையே நினைக்கின்ற பக்தனை
இளகிய வெண்ணெயில் விழுந்த ஈயைப் போல் அணைப்பேன்.

தாய்ப்பாசம் உள்ள மண் தமிழ் மண்.

இயற்கையை நம்புகிற மண் இந்த மண்.

எனவேதான் இந்த மண்ணில் தமிழிலே நான் அருள்
வாக்கு தருகிறேன் மகனே!

நான் ஒருவனுக்குப் பதவி கொடுப்பது அவன் பட்டம்,
நாடிப்பு, பணம், வகிக்கும் பதவியைப் பொறுத்து அல்ல மகனே!
ஆனால் அது அவனது பூர்வ புண்ணியத்தின் பலனுக்காகத்தான்.

விதைதான் நிலத்தை நோக்கி வரவேண்டுமே தவிர நிலம்,
விதையை நோக்கி வராது. அதுபோல் வினைக்கு உரியவன்தான்
தெய்வத்தை நாடி வரவேண்டும். தெய்வம் தன்னை நாடி வர
வேண்டும் என எதிர்பார்த்தல் கூடாது.

உன் விதியையும் மாற்றி அமைக்கும் வன்மை எனக்கு
உண்டு. ஆனால் கூடுமானவரை உன் விதி வழி நடக்குமாறு
விட்டுவிடுகிறேன். என்னிடம் வைத்த உறுதி தளராமல் நான்
கூறுவதை விடாமல் கடைப்பிடித்தால் உன் விதியையும் மாற்றி
அமைக்கும் செயலையும் மேற்கொள்கிறேன்.

குஞ்சுக்குத் தாய்ப்பறவை இரைதேடி உணவளிக்கிறது.
சிறகடித்துப் பறக்கும் போது தாய் தன் குஞ்சுக்கு இரை தேடு
வது இல்லை. ஆன்மீக உலகில் மனிதன் சிறகடித்துப் பறக்கும்
வரை அன்னையின் அருள்வாக்கு உண்டு.

நானாய உலகம் அருள் உலகம்

நானாய ஆட்சி அருள் ஆட்சியடா மகனே!

மகனே! எல்லாவகைக் குற்றங்களையும் நான் மன்னித்து அருள் வழங்குகிறேன். ஆனால் ஆணவத்தையும் அகங்காரத்தையும் நான் மன்னிக்கவே மாட்டேன்.

எல்லோரையும் சேர்த்துக் கொண்டு தொண்டாற்று.
இவனால் என்ன ஆகும் என்று எவனையும் நினைக்காதே.
செல்லாத காசிலேயும் செப்பு உண்டு.

இம் மண்ணில் அங்கப்பிரதட்சணம் வருவதாலும், நவராத்திரியன்று ஏற்றப்படும் அகண்ட விளக்கின் ஒளியைத் தரிசித்தாலும் ஊழ்வினையால் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்கள் தனியும்.

காட்டில் புலி ஆட்டை அடக்கும். ஆன்மீக உலகில் நான் நினைத்தால் ஆடும் புலியை அடக்கும் மகனே!

மகன் தாயை அடித்தால் தாய் தாங்கிக்கொள்வாள். ஆனால் தாய் தன் மகனைத் திருப்பி அடிக்க ஆரம்பித்தால் மரத்தின் ஆணிவேரே அழிந்து போகுமடா மகனே!

விளைந்த நெல்மணிபோல் தலைவணங்கி வாழடா மகனே!

மெய்சிலிர்த்துத் தொண்டாற்று
பொய்சிலிர்த்து வாழாதே!

கோயிலுக்குச் செல்வதை உன் அன்றாடக் கடமையாகவும், வேலைக்குச் செல்வதை உலகியலில் உனக்குக் கிடைத்த ஓய்வாகவும் கருது.

அன்று விபூதி தந்து ஆலயம் கட்டினான். இன்று உன் தொண்டுநான் வேண்டும் மகனே! ஆலயம் வளர.

ஏழை, பணக்காரன் என்ற பாகுபாடு தெய்வத்திடம் இல்லை. ஏழையிடம் பண்பு, பாசம், பக்தி உண்டு! அவன் பணக்காரனை விட பக்தியில் உயர்ந்தவன். ஆகையால் ஏழை தெய்வத்திலும் உயர்ந்தவன் மகனே!

நம்பிக்கையோடு பரிபூரண சரணாகதி அடைவதே வழி மகனே!

மனிதரின் உணவு மாமிசமா மரக்கறியா?

— மாத்தளை — அருணேசர் —

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

மாமிச பட்சணியார்: நண்பரே! நீர் கூறியவற்றை ஒப்புக் கொள்கிறேன். கொலை செய்துண்பதற்கு எவ்வழியைப் பின்பற்றினாலும் பாபமே என்று நீர் கூறுகின்றீர். ஆனால், சிரார்த்தம், யாகம் போன்ற கிரியைகளில் கொலை செய்து சாப்பிடுவதால் பாபமே இல்லை. புண்ணியமே அதிகரிக்கிறது. இதற்கென்ன சொல்வீர்?

சாகபட்சணியார்: புண்ணியம் சம்பாதிக்க புது வழிகண்டுபிடித்த பெரும் சமர்த்தரே! உமது சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம்! இந்த உலகமே மாறிவிட்டாலும் சிரார்த்தத்திலோ யாகத்திலோ பிராணிகளைக் கொண்டு அதினின்றும் புண்ணியத்தைச் சம்பாதிக்க முடியாதென்பதை நீர் திண்ணமாக நம்புவீர். அப்படிச் செய்து சம்பாதிக்க எண்ணுவது கருடன் பாம்பைப் பிடிக்க முயன்றது போல வீண் முயற்சியும் துன்பமுமேயாம்.

மா. ப: மதுஸ்மிருதியில், மாமிசத்தை நிவேதித்துச் சிரார்த்தம் (பிதிர்க் கருமம்) செய்வதால் பிதுர்க்கள் திருப்தியடைகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறதே.

சா. ப: மதுஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டதன் பொருள் நீர் கொண்டபடியல்ல. ஒருவர் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடுவதைப் போல ஒருவர் இறந்த நாளையும் ஆண்டுக்கொருமுறை அவரின் சந்ததியார் ஞாபகார்த்தமாகக் கொண்டு நடத்த வேண்டுமென்பதே அதன் கருத்து. அவ்வித ஞாபகத்தினத்தில் இறந்தோரின் பேரால் நல்லோராகிய (உண்மைப்) பிராமணர் முதலானோருக்குத் தான தருமம் அளிப்பது புண்ணியம் என்பதும் அதன் கருத்தாகும்.

அதனைச் சில போலிப் பிராமணர்கள் தங்களின் சொந்த நன்மையைக் கருதி மான் முதலியவற்றின் மாமிசங்களால் சிரார்த்தம் செய்வதால் பிதுர்க்கள் புண்ணியலோகம் அடைவார்களென்றும், அதற்கு பிராமணர்களுக்கு மாத்திரமே

தானமளிக்கவேண்டும் என்றும், மற்றவர்களுக்கு அளிப்பதால் குற்றமாகும் என்றும் கூறி சாஸ்திரங்களில் புகுத்தி வைத்து விட்டார்கள். மநுஸ்மிருதியில் சிரார்த்தத்தைப் பற்றிக் கூறுவதை நேர்மையுடன் கவனித்தால் அப்பிராமணர்களின் கூற்று பொய்யே என்பது நன்கு விளங்கும்.

அக்காலத்தில், சிலர் இறந்தால் அவர்களின் வருடாந்தர ஞாபக தினமாகிய சிரார்த்த நாளன்று அவர்களின் சந்ததியார், அவர்கள் உயிரோடிருந்த காலத்தில் எதெதன்மேல் விருப்புடையோராயிருந்தனரோ அவற்றையெல்லாம் வைத்துப் படைத்து திவசம் செய்வது சிலரின் பழக்கமாயிருந்தது; அதன் காரணமாகவே மாமிச விருப்புடையோர் இறந்தபின் அவருக்குச் செய்யும் சிரார்த்தத்தில் மாமிசத்தை வைத்துப் படைப்பது வழக்கமாயிற்று. அதுவே இன்றுவரை சில பாமரர்களிடம் பரவி நடைபெற்றுவருகிறது.

இது அக்காலத்தில் சில சுயநலப் பிரியர்கள் ஏற்படுத்தி விட்ட கட்டுக் கதையினாலேயே ஏற்படலாயிற்று. அது போலவே, பிராமணர்களுக்கு மாத்திரம் தானஞ் செய்யவேண்டுமென்னும் கொள்கையும் அவ்வித சுயநலப் பிரியர்களாலேயே ஏற்படலாயிற்று.

பிராமணர் என்ற சொல்லுக்கு அந்தணர் என்று தமிழில் வழங்கும். அந்தணர் என்பதன் பொருள் “அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்” என்னும் திருக்குறளின்படி, அந்தணர் என்பவர்கள் எவ்வுயிர்களிடத்தும் அன்பு என்ற அருளைக் கைக்கொண்டு நடத்தலால் “அருளறத்தின் சிறந்த பெரியோர்” என்பதாம். மற்றொரு விதமாகவும் பொருள் கூறப்படும், அதாவது “பிரஹ்மத்தை அறிந்தவர்” என்பதாம். “ஸயோஹ வைதத் பரம் ப்ரஹ்ம வேதப் ப்ரஹ்மைவ பவதி” என்பதைக் காண்க.

மகாத்மா காந்தியடிகளும் இதே பொருளைத்தான் கூறியுள்ளார். இதனையே சரியான பொருளாகக் கொண்டாலும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் அருளுடன் நடக்கும் அறவோர்க்கன்றி மற்றெவர்க்கும் பிரஹ்மத்தை அறியமுடியாதாதலால், இதுவும் முற்கூறப்பட்ட அறவோர் என்ற பொருளையேதான் தருகிறது.

பிரமஞான சங்கத் தலைவி அன்னிபெசண்டம்மையார், “பிராமணனுக்கு உத்தம குணம் என்னவெனில் அவன் எல்லா உயிரினங்களுக்கும் நண்பனுயிருப்பது” எனக் கூறியுள்ளதையும் அறியலாம். இத்தகைய உண்மையான பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்யவேண்டுமென்பதே சாஸ்திரங்களின் கருத்து. இதே கருத்துடன் தான் மநுவும் கூறினார்.

இதனைக் காரணமாகக் கொண்டே சில போலி மனிதர்கள் தங்களையும் பிராமணர்கள் என வாய் கூசாது கூறிக்கொண்டு, எல்லாம் அறிந்தவர்களைப்போல் நடத்துத் தங்களுக்கே எவ்வித தானத்தையும் புரியவேண்டும் என்று சாஸ்திரங்களின் உண்மைக் கருத்தையும் மற்றவர்களுக்கு மாறுபடுத்திக் கூறி விட்டனர்.

அக்காலத்தில் பிரமத்தை அறிந்த பிராமணர்களிடம் மக்களுக்கு அதிக பக்தி விசுவாசம் இருந்ததனால் இந்த போலியர்களின் கூற்றையும் நம்பிவிடக் காரணமாயிற்று. இவ்விதம் போலி பிராமணர்களின் மேல்பூச்சான வார்த்தைகளை நம்பிப் பலர் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியதால் அதுவே பழக்கத்திலும் வந்துவிட்டது. உண்மை அறிவாளிகள் மட்டும் அவ்வழக்கத்தை வெறுத்தொதுக்கியே வந்தனர். இதைப்போலவே யாக பலியும் வெறுத்தொதுக்கப்பட்டதென அறியக்கடவீர்.

யாகபலி வேத சம்மதமான தல்ல.

மா. ப: சிரார்த்த விஷயம் அப்படிப் போனாலும், யாகத்தில் கொண்டு புலால் உண்ணலாம் என்பதை நீர் மறுக்க முடியாது. ஏனெனில். வேதத்திலேயே யாகபலி அநுமதிக் கப் பட்டிருக்கிறது. வேதத்தை எவரும் புரட்டி எழுதிவிடவில்லை யாதலால் இது ஏற்கத் தக்கதே.

சா. ப: ஐயா! எந்த வேதத்திலும் யாகத்தில் உயிர்க்கொலை செய்து உண்ணும்படி சொல்லியிருக்கவில்லை. அது ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதுமாகாது. பஞ்ச யக்ருங்கள் என்ற நரமேதம், கோமேதம், அசுவமேதம், அஜமேதம் என்னும் சொற்கள் வேதத்தில் காணப்படுவது உண்மையே யென்றாலும் அவை வேதப் பொருளை விரிக்க எழுந்த புனிதப் பிரமாணங்களே யன்றி கொலை செய்யத் தூண்ட எழுந்தனவல்ல. யாகமுறை வேதத்தில் வந்த விதம் பின்வருமாறு பெரியோரால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

நாகரிகமில்லாத மிகப் பழைய காலத்தில் பரத கண்டமாகிய இந்திய நாட்டிலிருந்து மக்கள் மாமிச பட்சணிகளாயிருந்ததனால், அவர்கள் தங்கள் உணவிற்கு உதவியாயிருந்தவையும் அப்போது தங்களுக்கு உயர்வாகத் தோன்றியனவுமான ஆடு, மாடு, குதிரை போன்ற விலங்கினங்களை இந்திரன் வருணன் முதலிய தெய்வங்கட்கு பலியிட்டுப் படைத்து தங்கள் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி வைக்குமாறு வணங்கி வந்தனர், வெற்றிதரும் சோமபானமும் செய்தனர்.

இக்காலத்திலும் சித்திரான்னங்கள், பலகாரபட்சணிகள், தேங்காய்பழங்கள் முதலியவைகளைத் தெய்வங்கட்குப் படைத்து அவற்றைப் பிரசாதங்களாக உண்டு களிக்கிறார்களல்லவா? சாதாரண மக்கள் தெய்வங்கட்கு ஆடு கோழிகளைப் பலியிட்டு உண்டும் மது அருந்தியும் களிக்கிறார்களல்லவா? இங்ஙனம் செய்யும் கருத்து தாங்கள் படைக்கும் பொருள்களை அத்தெய்வங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு தங்கள் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி வைக்கும் என்னும் நம்பிக்கையே யன்றோ? இது போலவேதான் முற்காலத்தவரும் செய்து வந்தனர்.

ஆனால் நாளடைவில் பாரமார்த்திக ஞானமும் சீவகாருண்ய உணர்ச்சியும் கொண்ட சில அறிஞர்கள் தோன்றவே அவர்கள் தீய பழக்கமாகிய உயிர்க்கொலையையும், மாமிசம் உண்ணுதலையும் எப்படியாவது நீக்க வேண்டுமென முயன்று அம்மக்கள் கையாண்ட கொள்கைகளின் வாயிலாகவே அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த எண்ணினர். ஏனெனில் எக்காலத்திலும் உலகத்தில் எல்லாரும் ஞானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவமுடையோர்களாகவே இருக்கமாட்டார்கள்ல்லவா?

ஆதலால் அம்மக்களின் பூசை முறையையே “யாகம்” என்ற பெயராலமைத்து, அந்த யாகத்தின் மூலமாகமட்டுமே மாமிசம் சாப்பிடலாமெனவும், அதிலும் யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் கொடுத்த பின் மிகுதியாகும் மாமிசத்தை மட்டுமே உட்கொள்ளலாமெனவும் வகுத்து அந்த வழியிலாவது மாமிச விருப்பத்தை ஓரளவுக்கு உட்படுத்திச் சில மந்தமதியினர் படிப்படியாய்ப் பக்தியோகத்தில் மேல்நிலைக்கு வரட்டும் எனக்கருதி விதித்தனர். அவ்வித யாகத்தையும் எல்லோரும் எளிதில் செய்து கொள்ள முடியாதபடி கடினமான விதிமுறைகளால் வரையறுத்தனர்.

இம்முறையின்படி ஒரு யாகம் செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கு மிகுந்த பொருள் செலவிட வேண்டும். அவ்வளவு பொருளைச் செலவிட்டு ஒவ்வொரு நாளும் யாகஞ் செய்வது ஒருவரால் எளிதில் செய்யக் கூடியதல்ல. ஓராண்டிற்கு ஒரு முறையோ, ஈராண்டிற்கொருமுறையோதான் அப்படிச் செய்வது சாத்தியமாகும். ஆதலால், உயிர் வதை அடிக்கடி நேரிடுவதற்கு வழியில்லாமற் போய்விடுமென்பது திண்ணம். இந்த நோக்கத்தைக் கொண்டே யாகங்களில் பலிபடுவதை அக்காலத்தில் அநுமதிக்க நேர்ந்தது.

மனிதரின் உணவு மாமிசமா மரக்கறியா?

இந்த கட்டுப்பாட்டு முறையைத்தான் வேதத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. வேதத்தில் இதைப்பற்றிக் கூறியுள்ள சொற்களெல்லாம் கொலையைத் தடுப்பதற்கான பொருள் கொண்டவைகளாகவே இருக்கின்றன.

“மாமிசத்தை விலக்கி மற்றைய பதார்த்தங்களை சுத்தி செய்து சமைத்து உண்பவர்களுக்கு நல்ல சித்திகள் உண்டாகும்.” (1.162,12);

“உயிர்கள் ஒன்றையும் கொல்லாத இவ்வாழ்வானுக்கு மேம்பாட்டைக்கொடு’, (vii-i-i) என்று இருக்கு வேதமும்;

“கடவுளே எல்லா உயிரினங்களிடத்தும் நான் அன்பாயிருக்கவும், அவை என்னில் அன்பாயிருக்கவும் அருள் செய்க (xxxiv, 18) என்று யசுர் வேதமும், கூறுவதிலிருந்து இதனை அறியலாம்.

இதனை அறிவாளிகள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் நாவிற்கு அடிமைப்பட்ட மாமிசதாரிகள் சிலர் தங்கள் புத்திக்கேற்றபடி யாகபலி வேத சம்மதமானதெனத் தங்களுக்குச் சாதகமான விதத்தில் பொருட்படுத்திக்கூறி நாளாவட்டத்தில் மக்களை வேறு வழியில் திருப்பிவிட்டார்கள்.

இவர்களில் பூர்வ மீமாம்சையின் கொள்கைப்படி நடந்த தவர்களே யாகம் செய்தனர். ஆனால் யாகத்தை அநுமதித்தவர்கள், “யாகத்தின்வாயிலல்லாமல் வேறு வகையில் தமது உணவிற்கென்று உயிர்களை வதைத்து உண்ணலாகாது என்றும், அவ்வாறு உண்போர் கொலைப்பாதகர்களும் சண்டா

ளர்களுமாவார்களென்றும், ஆதலின் அவர்கள் மனித சமூகத்தில் மிகவும் இழிந்தவர்களாகக் கருதப்படுவார்களென்றும் சில விதிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளதை இன்னோர் கவனிக்கவே இல்லை. வேதம் யாகத்தில் கொண்டு உண்பதைச் சம்மதித்துள்ளது என்ற ஒரே பிடிவாதத்தை மட்டும் இவர்கள் வற்புறுத்துகின்றனர்.

அன்பு மதம்

‘உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும், நீக்கலும், நீங்கலா
அல்லலா ளினையாட்டுடையார் அவர்
தலைவர், அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே’

உள்ள பொருள் இறைவன் ஒருவனே. இதனை உணர்ந்து, இறைவனை எல்லா உயிர்களிலும் கண்டு எவ்வுயிர்க்கும் தொண்டு செய்து, இறைவனை நாடுவதே அன்பு மதம். இது உலக மக்கள் அனைவருக்கும் பொது. இனம், ஜாதி, நாடு, மொழி என்னும் எல்லைகளைத் தாண்டி நிற்பது. இது புதிய மதம் அல்ல. எல்லா மதங்களையும் மதித்து, வெறுப்போ இகழ்ச்சியோ இல்லாமல் சகவாழ்வும், சகிப்புத்தன்மையும் கொண்ட ஐக்கிய உணர்வோடு வாழ வழி வகுப்பதே அன்பு மதம்.

அன்பு மதத்திற்குத் தனியான ஆலயம் இல்லை. உள்ளமே கோவில், ஊன்உடம்பு ஆலயம். அன்புதான் கடவுள். அறிவே ஆலயத்தின் தீபம். அருளே அக்கடவுளை அடையும் வழி.

அன்பு மதத்தில் இந்துக்கள் இந்துக்களாகவே வாழலாம். கிறிஸ்தவரும், முகமதியரும், சீக்கியரும் ஏனைய மதத்தினரும் அவரவர் மதத்தைப் பின்பற்றி ஒற்றுமையாக வாழலாம். மதவெறி, மொழிவெறி, இனவெறி, மண்வெறி போன்ற வெறிகள் அற்றது அன்பு மதம்.

உலகில் தோன்றும் போராட்டங்களைத் தவிர்க்கவும், சமயச் சமூகப் பொருளாதாரச் சச்சரவுகளை அகற்றவும் அன்பு மதம் நிலைகொள்கிறது. ஆங்காங்கே அமைதிச் சங்கங்களை அமைத்து உலகில் அமைதியை நிலைநாட்டுவோமாக.

வாழ்க மனித குலம்; வெல்க அன்பு நெறி!

சுக தேவரின் இளமைப் பருவம்

தெய்வத்தின் திருநெறியில் ஒழுகமுடியாத ஒரு பரபரப்

(க. வேலாயுதம் — தம்பலகாமம்.)

மனிதனின் இளமைப் பருவம், அதாவது வாலிபம் - மனதைக் கட்டுப்படுத்தி தவநெறியில் ஒழுகமுடியாத ஒரு பரபரப் பான காலம் என்று பலரும் சுலபமாகக் கூறிவிடுகிறார்கள். அவர்களின் நோக்கமென்ன? உண்டு, உடுத்தி, உறங்கி, இனவிருத்தி செய்து வாழ்வதுதான் மனித இலட்சியம் என்ற எண்ணமா? இவைகளை மிருகங்கள், பறவைகள், மற்றும் உயிரினங்கள் எல்லாம் மேற்படி முறையில்தானே வாழ்ந்து மடிகின்றன. மனிதப் பிறவியில் இந்த உயிரினங்களின் வாழ்க்கையைவிட மேலான சிறப்புகள் இருக்கின்றன. தன்னையும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் தனக்குத் துணையாக நிற்கும் தலைவனையும் அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு மானிடப் பிறவியில் இருக்கிறது. ஏன் நாம் இந்த உலகத்துக்கு வந்திருக்கிறோம். இந்த வாழ்க்கையின் முடிவென்ன? என்றெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்கும் மேன்மை மானிடப் பிறவியில் மட்டுமே உண்டு. அதன் காரணமாகவே அரிதரிது மானிடராகப் பிறப்பது அரிது என்று மேலோர் கூறுகிறார்கள்.

பிறந்து-இறந்து-பிறந்து உழலும் உலக வாழ்க்கைச்சுழலில் இருந்து விடுபட்டு நிரந்தர ஆனந்த நிலையை அடைய நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று ஆராய்ந்து ஆவன செய்யாவிட்டால் பின் மிருகமாகவோ வேறு பிராணிகளாகவோ தாழ்ந்தால் இத்தகைய பயனுள்ள ஆராய்ச்சிகள் செய்து முன்னேற முடியாது. ஆகவேதான் சான்றோர்கள் இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி கிடைக்குமோ என்று கவலை தெரிவிக்கின்றார்கள். மனிதனாகப் பிறந்து கொஞ்சம் விபரம் தெரிந்ததும் கடவுள் நெறி நின்று நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள பெருமுயற்சி செய்யவேண்டும். இளம் பிராயம் அது இது என்று காலதாமதம் செய்யாமல் உடனே செய்யவேண்டும். உலகவாழ்வு என்னும் நாடகத்தில் பாத்திரமேற்று உழைத்தோம். மனைவிக்காக மக்களுக்காக என்று ஒடியோடி உழைத்தோம். நமக்காக என்ன உழைத்தோம் என்று ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

காலன் வரும்போது நமது உற்றோரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அப்படியானால் இது நம் வாழ்க்கை இலட்சியமல்ல, வேறொரு மகத்தான காரியத்தைச் செய்து நம் ஆத்மாவை உயர்த்திக்கொள்வதற்கு உழைப்பதற்காகத்தான் இந்தப் பூலோகத்துக்கு வந்திருக்கிறோம் என்று நல்ல வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. நாம் ஏன் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் மானிடராகப் பிறந்திருக்கிறோம், நாம் என்ன செய்ய வேண்டுமென்ற கேள்விக்கு வான்புகழ் வள்ளுவர் பதில் அளிக்கிறார்.

“தவம் செய்வார் தங் கருமம் செய்வர் மற்றல்லார்
அவம் செய்வார் ஆசைபுட்பட்டு.”

தவம்-அறவழி நின்று நின்று செயல்படுபவர்களே இந்த உலகத்தில் மனிதனாகப் பிறந்ததற்கான காரியத்தைச் செய்கிறார்கள். ஏனையோர் ஆசை வசப்பட்டு பொன், பொருள் மனைவி மக்கள் அவர்களுக்கென்று பொருள் தேடுதல் போன்ற வீண் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவியைப் பாழ் செய்கிறார்கள் என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறுகின்றார்.

அருவி வெட்டி நெல் உழைக்க அயலாருக்குப் போனவர்கள் அறுவடை செய்யப் போகாமல் காட்சு விளையாடி வீண் பொழுது போக்கினவர்கள் போலவே இன்று உலகப் பொருள்களைத் தேடிப் பொன்னான காலத்தை வீண் விரையம் செய்யவர்களின் நிலையும் என்று கூறலாம். கடவுள் நெறி நாடக் காலம் நேரம் வயது போன்றவைகள் பயனற்றதாகும். எந்த நேரம் நமக்கு மனத்தெளிவு ஏற்படுகிறதோ அந்த நேரம் தொடக்கம் கடவுள் நாட்டத்தை அதிகப்படுத்துவதே அறிவுடையோர் செய்கை. திருஞான சம்பந்தர், மார்க்கண்டேயர், ஆதிசங்கரர், சுவாமி விவேகானந்தர் போன்ற மகான்கள் எல்லாம் இளமையில் இருந்தே தம்மைத் தெய்வப் பணியில் அர்ப்பணித்தார்கள். இளமைக் காலமே இறை வழிபாட்டுச் சாதனைக்கு ஏற்ற காலமாகும். தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு வரைக்கும் என்ற பழமொழி கவனிக்கத்தக்கதாகும். இதற்கு உதாரணமாக இந்திய உபகண்டத்தின் மாபெரும் இதிகாசமாகிய மகாபாரத ஆசிரியரான வியாசரின் குமாரர் சுகதேவர் வாலிபப் பருவத்திலே பரப்பிரமத்துடன் ஒன்றி மேனிலை அடைந்ததைக் கூறுவதே இக்கட்டுரையாகும்.

சுக தேவர்

பராச மகாரிஷிக்கு மகனாக வியாசர் இருந்தது போல் வியாசருக்கு சுகர் என்றொரு புதல்வர் இருந்தார். சுகர் சிறுவயதில் இருந்தே ஜெபம்—தபம் தியானம் ஆகிய ஆசாரங்களில் சிறிதும் தவறுதவராக இருந்தார். சுக தேவர் வாலிபப் பிராயத்தை அடைந்து விட்டார். ஆயினும் வாலிபத்தின் துள்ளலோ ஆர்ப்பாட்டமோ சுகரிடம் இல்லை. எந்த நேரமும் ஏதோ ஆலோசனையில் ஆழ்ந்து மௌனமாக இருந்தார். தந்தை ஏதேனும் கேட்டால் ரத்தினச் சுருக்கமான மறுமொழி, மற்ற வேளைகளில் வெகு அடக்கமாகக் காணப்பட்டார். தந்தைக்கு தனையனின் நிலை கவலை அளித்தது. தியான திருஷ்டியால் வியாசர் மகனின் உள்ளந்தரங்கத்தை ஆராய்ந்தார். தபசியான வியாசருக்கு மகனின் நிலை அதிர்ச்சியாக இருந்தது. சுகரின் உடலெங்கும் காட்டாற்று வெள்ளம் போல் ஞானக் கனல் முட்டி மோதி கரையை உடைத்துக் கொண்டு வெளியே பாய ஆரம்பித்து, நிற்கும் நீர்ப்பிரவாகம்போல் நிறைந்து நின்றது.

இவன் நம்மை எப்போ பிரிந்து செல்லப் போகிறானோ என்ற பயம் அந்த முற்றும் துறந்த முனிவரை வாட்டியது. கூடிய வரை மகனை விட்டுப் பிரியாமல் நிழல் போல் இருந்து வந்தார். ஒரு நாள் சமித்துச் சேகரிக்க காட்டின் அடுத்தபகுதிக்கு வியாசர் போய் இருந்தார். அப்போது சொல்லி வைத்தது போல் திரிலோக சஞ்சாரியான நாரதர் ஆச்சிரமத்துக்கு வந்தார். அவரை வரவேற்று ஆசனம் கொடுத்து இருக்கச் செய்து உபசரித்த இளைஞரான சுகர் பணிவுடன் அவர் பக்கத்தில் இருந்தார். நாரதர் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்துக் குசலம் விசாரித்தார். அதிகம் பேசி வழக்கமில்லாத சுகதேவர் நாரதருடன் சரளமாகப் பேசினார். “ஐயா இந்த உலகம் எப்படி வந்தது? யாரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. ஏன் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இந்த உலகம் என்றும் நிலைபெற்றிருக்குமா? அல்லது அழிந்து விடுமா? இந்த உலகத்தில் உயிர்க்குலம் தோன்றித் தோன்றி மறைவதற்கு ஏதாவது குறிக்கோள் லட்சியம் உண்டா?” என்று பல கேள்விகளை நாரதரிடம் சுகர் கேட்டார். நாரதர் புன்முறுவல் செய்து “புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகுமா? வியாசருடைய புத்திரர் அல்லவா நீர். ஆயினும் தந்தையைப் பிரிய வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது”. என்று கூறிய முனிவர் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் ரகசியங்களை உடைத்து சுகருக்கு உபேதசம் செய்து விட்டுச் சென்றார்.

சுகர் வடக்கு நோக்கி பிரயாணம் செய்தார்

எண்ணெ தெளித்த காட்டில் நெருப்புப் பிடித்துக்கொண்டதைப் போல் இருந்தது நாரதரின் உபதேசம். “ஓம், ஓம்” என்ற பிரமத்தின் குரல் சுகரின் இதயத்துள் இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. சுகர் வடதிசையை நோக்கிப் பிரயாணமானார். காடுகள், மலைகள், நதிகள் போன்ற இயற்கைத் தடைகளையும் தாண்டிச் சுகர்தேவர் நடந்து கொண்டிருந்தார். சமித்திகளுடன் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பிய வியாசர் மகனைக் காணாமல் பரிதவித்தார். “மகனே சுகர்” என்று பெருங்குரல் எடுத்து வியாசர் கூவினார். “ஏன் ஏன்” என்று மரங்கள், மலையக, செடிகள் எல்லாம் கூவிக் குரல்கொடுத்தன. பெரிய தவஞானியான வியாசர் அக்குரல்களைக் கேட்டு கேட்டு அதிசயித்தார், தியான சிருஷ்டியால் நோக்கினார். நாரதர் வடக்கே போயிருப்பது தெரிந்தது. எது நடக்கப்போகிறது என்று அவர் இவ்வளவு நாளும் அஞ்சிவந்தாரோ அது நடந்திருப்பதைக் கண்டார்.

கடந்த ஞானியும் மறப்பரோ மக்கள் மேல் ஆசை என்னும் வாசகத்துக்கமைய வியாசர் வடதிசைநாடி வாயுவேகமாக மனவேகமாக நடந்தார். ‘மகனே சுகர்’ என்று குரல் கொடுக்கும் போதெல்லாம் மிருகம், பறவை, பிராணி, மரங்கள், செடிகள், மலைகள் போன்ற இயற்கைப் பொருள்கள் ‘ஏன்-ஏன்’ என்று பதில் அளித்தன. அவர் தேவ பூமியைச் சமீபித்த போது அங்கொரு தாமரைத் தடாகத்தில் தெய்வ மங்கையர்கள் நிர்வாணமாக நீராடிக்கொண்டிருந்தனர். வியாசரைக் கண்டதும் அவர்கள் கரைக்கோடித் தங்கள் ஆடைகளை உடுத்திக் கொண்டனர். அதைக்கண்ட வியாசர் அவர்களை நெருங்கி ‘நங்கையர்களே கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால் இவ்வடியே ஒரு இளைஞன் போகிறானா?’ என்று கேட்டார். அம்மகளிர் ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலை அசைத்தனர். ‘அப்போது நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்’ வியாசர் கேட்டார். ‘நாங்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்தோம்’ என்றனர். ‘நான் வயோதிபன். துறவி சற்று முன் சென்றவன் வாலிபன். என்னைக் கண்டவுடன் வெட்கி ஆடை அணிந்து கொண்டீர்கள். அந்த இளைஞன் போன போது என்ன நிலையில் இருந்தீர்கள்’ என்று கேட்டார் வியாசர். ‘நாங்கள் ஆடையின்றிக் குளித்துக் கொண்டிருந்தோம்’ என்றனர் பெண்கள். ‘அது ஏன்? நான் வயோதிபன், தபசி வந்த போது வெட்கப்பட்டு ஆடை தரித்துக் கொண்டீர்கள். அந்த

வாலிபன் போன போது நாணமின்றி நிர்வாணமாகக் குளித்துக்கொண்டு இருந்தீர்கள் அது ஏன்? கேட்டார் முனிவர்.

“ஐயனே நீங்கள் துறவியாக இருந்தாலும் உலக பாசங்களில் கட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். புத்திர பாசத்தைத் துறக்க முடியாமல் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறீர்கள். அவர் வாலிபராயினும் நீறு பூத்த நெருப்புப் போல் ஞான ஒளி வீசுபவர். அவருக்கு நாங்கள் உடையோடு நின்றாலும் உடையின்றி நின்றாலும் ஒன்றுதான். பரப்பிரம்ம மயமானவர்” என்றனர் பெண்கள். “சரி அப்படியா” என்று கேட்ட வியாசர் ஆச்சிரமத்துக்குத் திரும்பினார். “மகனே சுகா” என்று அவர் கூப்பிட்ட போதெல்லாம் “ஏன் ஏன்” என்று உலகப் பொருள்கள் குரல் கொடுத்த காரணம் வியாசருக்கு விளங்கியது. இந்த உலகத்தில் காணப்படும் பொருள்கள் எல்லாம் பிரம்மத்தின் ஒரு பகுதி என்ற உண்மையும் விளங்கியது. பல பிறவிகளில் செய்த பெரும் முயற்சி சுகதேவருக்கு இப்போது வெற்றியளித்தது. இதை விட்ட குறை என்று ஞானிகள் சொல்வார்கள். பெரியவன் சிறியவன் என்று பாராது அற முயற்சி செய்வதற்காகவே இந்த மண்ணில் மானிடராகப் பிறக்கின்றோம் என்பதை ஒவ்வொரு மனிதனும் உணர்ந்து அவசரத்துடன் செயல் பட வேண்டும். ஆன்ம ஈடேற்றம் அடையத்தக்க பக்குவ நிலை அடைந்த உயிர்களுக்கு மட்டுமே மானிட உடல் தரப்படுகின்றது. கடவுளின் வாசல்படி வரை வந்த நாம் ஆசையுட்பட்டுத் திரும்பிச் செல்வது வேதனை தரும் செயலாகும்.

கூட்டு வழிபாடு

புதிய பதிப்பு

வெளிவந்துவிட்டது

விலை ரூபா 2-00

கிடைக்குமிடம்:

ஆத்மஜோதி நிலையம் - நாவலப்பிட்டி

கடவுளைப் பற்றிய சிந்தனைகள்

— கங்காதரன் - ஸ்ரீ அரவிந்தாச்சிரமம் - புதுவை —

சாதாரண மனித மனத்திற்கும் அனைத்தையும் இறைவனின் திருவடிவங்களாகக் காணச் செய்யும் விஞ்ஞான சத்திய சேதனத்திற்குமிடையே பல உணர்வுப்படிிகள் உள்ளன.

உணர்வின் பரிணாமகதியின் இறுதி கட்டமாகிய இப்பெரு நிலையை ஏதோ இந்திரஜாலம் போல் சில வருடங்களில் அடைந்துவிட முடியாது. பல்லாயிரம் பிறவிகளில் செய்த அருந்தவப்பயன்களினாலும், இப்பிறவியில் மெய்ப்பொருள் கண்ட ஆசானைச் சரணடைந்து அவர் அருட்காப்பில் செய்யும் அரும் பெரும் ஆத்ம சாதனையினாலுமே சித்திக்கின்றது.

சமய நியமங்கள், ஆத்ம பயிற்சிகள், யோக சாதனைகள், சத்ருரு சேவை இவைகளின் மூலம் காலக்கிரமத்தில் படிப்படியாக உயரிய உணர்வு நிலைகளுக்கு உயர்ந்துசென்று பரிபக்குவமும் ஆத்மபரிபூரணத்துவமும் அடைந்து முடிவில் நிச்சலன மோன நிலையில் அனைத்தையும் இறைவனின் வடிவங்களாகக் காணுகின்றான். சர்வம் வாசுதேவமயம் என்ற பேருண்மையை அனுபூதியின் மூலம் உணருகிறான். அன்று பாரதப் போரின் மத்தியில் பரந்தாமன் பார்த்தீபனுக்கு அருள் பாலித்த விஸ்வரூப தரிசனத்தைப் பிரத்தியட்சமாகக் காணுகிறான். சர்வம், கல்விதம், பிரம்மம் என்னும் அநாதியான வேதமந்திரங்களின் பேருண்மையை ஆத்மானுபூதியின் மூலம் உணருகிறான்.

கடவுளைத்தேடி நீண்ட யாத்திரை செய்கின்றோம். காடுகளிலும், மலைக்குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும், பனிபடர்ந்த மலைச் சாரல்களிலும், கனல் பறக்கும் பாலைவனப் பாறைகளிலும் தங்கி ஊண் உறக்கமின்றி ஊன்வாட உயிர் வாடக் கடுந்தவம் புரிகிறோம். ஆனால் நம் அரும் பெரும் முயற்சிகளெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீர்போல வீணாகின்றன. எங்கும் அக்கடவுளெனும் மாயோனைக் காணமுடியவில்லை. நம் உற்சாகங்களெல்லாம் குன்றுகின்றன. ஏமாற்றமும் ஏக்கமும் சோர்வுமே மிஞ்சுகின்றன.

நாம் எதிர்பாராது திடீரென்று பெரியதோர் மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள காரிருள் அகலுகின்றது. தடைகள் நீங்குகின்றன. இறைவனுடைய அருட்கருணை மாரி நம்மிது பொழிகின்றது.

பரவொளி படருகின்றது. பரசாந்தம் தவழுகின்றது. பரமோனம் எங்கும் குடிகொள்கின்றது. மயிர்க்கால்தோறும் இன்ப மின்சாரம் பாய்ந்து பரவுகின்றது. துன்பத்தின் மூலமாகிய ஆசையும், மாயை இருத்திரையும் விலகுகின்றன. நமக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே இருந்த அகந்தைத் தடைச்சுவர் தகர்ந்து அழிகின்றது. அவனருளால் அவன் தான் பற்றி என்னும் மறைமொழிக்கேற்ப மனித முயற்சியால் சாதிக்க முடியாத அவனருள் ஒன்றினால் மட்டுமே சாதிக்கக் கூடியதுமான கடவுளெனும் அப்பரம் பொருளை உள்ளாழ்ந்த மோனத்தில் ஆத்மானுபூதியின் மூலம் ஸ்தூலப் பொருட்களை விட இன்னும் ஸ்தூலமாகவும் பிரத்தியட்சமாகவும் காணுகின்றோம். நம் கவலைகள் துன்பங்களெல்லாம் ஒளியின்முன் இருள் போல மறைகின்றன.

நாம் இதுவரையில் எங்கெல்லாம் அவனைக் காணமுடியாமல் ஏங்கித் தவித்தோமோ, கதறிக் கண்ணீர் வடித்தோமோ அங்கெல்லாம் அவன் நீக்கமற நிறைந்து இருப்பதையும், தேடுவோன் தேட்டம் தேடப்படும் பொருள்யாவும் அவனாக இருப்பதையுங் காணுகின்றோம்.

அவன் இல்லாதவிடம் எங்குமில்லை. எல்லாம் அவனே. அவனே எல்லாம். அவனுக்கு அந்நியமாக ஒன்றுமில்லை. இவ் விஸ்வப்பிரபஞ்சத் தோற்றங்கள் இயக்கங்கள் அனைத்துமாக பரிணமித்து இயங்கிக்கொண்டிருப்பவன் இறைவனே.

இம்மகத்தான பேருண்மையானது இதுவரையில் மாயை இருத்திசையால் உணர முடியாதபடி மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அவனருளால்திரையகன்றதும், மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் பரமநாதம் எழும்பும் ஒளிமயமான அருளுணர்வு நம் முன் இறங்கி நிரம்புவதை உணருகின்றோம். சத்தியயுக அருணை தயத்தின் அருட்காட்சிகள் தோன்றுகின்றன. மகோன்னதமான ஆத்மானுபவங்களின் சிகரங்களுக்கு உயர்ந்து செல்லுகின்றோம். காணுமிடமெல்லாம் முழுமுதலாங் கடவுளெனும் பரிபூரணனந்தப் பரம்பொருளையே காணுகின்றோம். வாழ் வின் உண்மையும் மரணத்தின் இரகசியமும் ஜீவயாத்திரையின் இறுதி இலக்கும் தெளிவாக விளங்குகின்றன. பிறப்பு

இறப்பின் சுழலினின்றும் விடுபட்டு அழியாத அமரத்துவ நிலையை அடைந்து பரசாந்த மோனப்பெருநிலையில் நிரந்தர ஆத்மானந்தத்தில் திளைக்கிறோம்.

உலகிலுள்ள எல்லா ஜீவராசிகளும் வாழ்வில் இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்காகவே முயல்கின்றன அதற்காகவே உயிர் வாழுகின்றன. வாழ்வின் லட்சியம் இன்பத்தை அனுபவிப்பதேயாகும். மனிதனும் வாழ்வில் துயரக் கலப்பில்லாத இன்பத்தை அனுபவிக்க முயல்கிறான். இடைவிடாது உழைக்கிறான் ஆசைவாய்ப்பட்டுபுலன்வழிசென்று விஷய போகங்களை நாடி அமைதியை இழந்து கனல் வீழ்ந்த புழுவேன துடி துடிக்கிறான். அதனின்றும் கரையேற வழியறியாது தத்தளிக்கிறான்.

கூட்டினின்றும் வெளிப்பட்ட பறவையானது மீண்டும் கூட்டுக்கு வந்த பிறகே அனுமதியையும் ஆறுதலையும் அடைகின்றது. விஷயபோகங்களை நாடி சதாசலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனமானது உள்முகப்பட்டு அமைதியுறும் போதே நிலையான இன்பம் உருவாகின்றது. உண்மையான இன்பம்புலவிஷயங்களில் புறவுலகில் எங்கும் இல்லை. அது நமது இதயத்தில் ஆழ்ந்த அமைதியில் மறைந்துறையும் ஆத்மாவினிடமே உள்ளது. ஆகையினால்தான் பலவிதமான வேறுபாடுகளையுடைய சமயங்கள் தத்துவ தரிசனங்கள் யோகமார்க்கங்களெல்லாம் சாதனையின் மூலம் அனைத்திற்கும் மூலமான அகண்டாத்மனை உணரத்தூண்டுகின்றன. இருளற்ற ஒளியும் மெலிவற்ற வலிமையும் இன்னலற்ற இன்பமும் கட்டற்ற சுதந்திரமும், அழிவற்ற அமரத்துவமும் நம்பிறப்புரிமையும் நம்யதார்த்த சொரூபத்தின் இயல்பான நிலையை அடைவதை நோக்கியே மனிதகுலம் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. இப்பெருநிலையை இப்பிறவியிலேயே அடைய நாம் அரும்பெரும் சாதனைகள் செய்ய முயல வேண்டும்.

ஜீவ ஜகத் பரம் இம் மூன்றும் அமைதியான முக்காலங்களிலும் இருக்கக்கூடியவை ஒரு காலத்திலிருந்து மற்றொரு காலத்தில் இல்லாமற் போவதன்று. இவைகளின் சேர்க்கையினாலேயே யாவும் தோன்றி இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

இவை மூன்றுக்குமுள்ள சம்பந்தங்களையும் அடிப்படையான உண்மைகளையும் விளக்குபவனே தத்துவதரிசனங்கள் உலகம் போற்றும் மாபெரும் தத்துவ தரிசனபோதகர்

களாகவும் பேராற்றலுடையவர்களாக இருந்த போதிலும் அவர்களால் கூட சிருஷ்டியில் இல்லாததொன்றை சிருஷ்டித்து விட முடியாது.

சிருஷ்டியில் உள்ள பொருள்களின் தன்மைகளை உள்ள பாடி உணரும் வண்ணம் விளக்குவதுவே தத்துவ தரிசனங்கள். உலகில் மனிதகுலம் தோன்றி அவனுக்கு சிந்திக்குந்திறன் உண்டாகியதிலிருந்து இன்றுவரை தோன்றிய தத்துவ தரிசனங்கள் எல்லாம் தனித்தனியாக எவ்வளவுதான் சிறப்புடையவைகளாக இருந்தபோதிலும் அவை ஜீவ ஜகத் பாம் இவை மூன்றுக்குமுள்ள சம்பந்தங்களை பரிபூரணமாக விளக்குவதாக இல்லை. பெருங் குறைபாடு உடையவைகளாகவே இருக்கின்றன. பெரும்பாலான தத்துவதரிசனங்கள் பரத்தை மட்டும் ஒப்புக்கொண்டு சகத்தையும் சடத்தையும் வெறுக்கின்றன.

சாருவாக்கர் போன்ற உலகம் போற்றும் மாபெரும் சிந்தனையாளர்களில் பலர் சகத்தை ஒப்புக்கொண்டு பரத்தை மறுக்கின்றனர். இவை இரண்டும் தனித்தனியான சிறப்புடையனவையாக இருப்பினும் பரிபூரணத்துவமுடைய தத்துவ தரிசனமாகாது.

சிவமின்றி சடமில்லை. சிவத்தின் ஸ்தூல வடிவமே சடம். சடமின்றி சிவம் இருந்தும் இல்லாததேயாகும். சடத்தின் மூலமாகவே சிவம் தன்னை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளுகின்றது. சடம் திருவுருமாற்றமும் திவ்விய பரிபூரணமுமுற்று பூரணப் பொலிவுடன் தெய்வீக சௌந்தர்யத்துடன் மிளிரவேண்டும். சடம் மலர்ச்சியுற்று சுத்த சிவமாகப் பரிணமிக்க வேண்டும். இதுவே இறைவனின் திருவுள விருப்பமும் வாழ்வின் குறிக்கோளும் மானவ ஜீவனின் ஆதரிசமுமாகும்.

இந்த மகத்தான லட்சிய சித்தியை அடைவதை நோக்கியே மனிதகுலம் அதிவேகமாக முன்னேறிக்கொண்டிருக்கின்றது. இந்த மகோன்னதமான பேருண்மையை வேதரிஷிகள் மனிதகுலமும் அநாதியான வேதமந்திரங்களின் மூலம் அருளிச்செய்துள்ளனர். வேதமந்திரங்கள் மனித மனத்தின் கற்பனையில் உருவானவைகளன்று.

வேத ரிஷிகள் பரசாந்த மோனப்பெருநிலையில் ஆத்மா னுபுதியின் மூலம் உணர்ந்த இறைவனுடைய அருள்வாக்கு களும் அழியாப் பெருநிலை அளிக்கும் நிரந்தர பேருண்மை களுமாகும் வேதமந்திரங்கள்.

சீவன் சிவநிலையடைவதுவே பெரும்பாலான ஆத்ம தத் துவ பேதங்களின் குறிக்கோளாகும். வேத கால ரிஷிகளுக்குப் பிறகு தோன்றிய தத்துவ தரிசனங்கள் வாழ்க்கைத் துன்பம் அதை அழிப்பதே இன்பம் என்றும், கானல் நீர் போன்றும் நீரிற்குமிழி போன்றும் தோன்றிமறையும் அநித் திய மென்றுங் கருதி கடுந்தபசின் மூலம் புருஷனை பிரகிருதி யினின்றும் பிரித்து அகண்டாத்மாவுடன் இரண்டறக்கலந்து தோன்றி இன்புற முயலுகின்றன.

சைவம் வைணவம் சாக்தம் முதலிய தத்துவ தரிசனங் கள் வாழ்வை வெறுத்துத் துறக்காத போதிலும் சாதனையின் இறுதியில் பரிபக்குவமும் ஆத்ம பரிபூரணத்துவமுமுற்ற ஜீவன் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு அப்பால் அருளுலகில் அருளு ணர்வில் அருளுடன் தன் தனி உருவையும் இயல்பையும் இழக்காமல் இறைவனுடன் நிரந்தரம் வகித்து இன்பக்களிப் பில் திளைக்கும் சாலோக சாம்ப சாரூப நிலைகளையே வலியு றுத்துகின்றன. சீவன் சிவநிலையடைவதே போன்று சிவத்தி னின்றும் தோன்றிய சடமும் சிவநிலையடைய வேண்டும். சுத்த சிவமென்பதை உணர வேண்டும். உணர்ந்தேதீரும்.

வாழ்க்கைக்கு அப்பாற் சென்று இறையுணர்வில் கலந் தொன்றி இன்புறுவதுவே வாழ்வின் குறிக்கோளாயின் ஏகனாய் ஆனந்தபரவச மோனனாய் இருந்த பரமன் இவ்விஸ் வப் பிரபஞ்சமாய் ஐம் பெரும் பூதங்களாய் இப்பேருலகாய த்திற்காணும் எண்ணிலடங்காத தோற்றங்களாய் உயிரினங் களாய் மனிதனாய்ப் பரிணமித்து இயங்கவேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது. தன்னிலையில் தானாய் இருந்திருக்கலாம் அல்லவா? ஒடுக்கம் வாழ்வின் குறிக்கோளன்று மலர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் வெளிப்பாடுமேயாகும். மொட்டில் மணம் போல வெளிப்பாடடையாமல் சடத்தில் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் பேரு ணர்வானது யுகந்தோறும் இயற்கையன்னைபுரியும் மகத்தான தியாகத்தால் மாபெருந்தவத்தில் உயரிய உணர்வுநிலைகளுக்கு உயர்ந்து முடிவில் சுத்த சிவமாகப்பரிணமிக்கின்றது. உணர் வற்றதாகத்தோன்றும் சடத்தை மலர்ச்சியுறச் செய்து காலக் கிரமத்தில் சுத்த சிவமாகப் பரிணமிக்கச் செய்வதுவே வாழ் வின் ஆதரிசமாகும்.

சுவாமி ஞானந்தகிரி சுவாமிகள்

(ஒரு அன்பர்)

கன்னட தேசத்தில் மங்களாபுரியில் அவதரித்து அதிபால்யத்திலேயே சத்திநிபாத முற்று குடும்பத்தை விட்டு விலகி, ஆதிசங்கரர் நிறுவிய ஜோதிர் மடத்தின் பீடாதிபத்யாகிய பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்ய ஸ்ரீ சிவரத்தினகிரிஸ்வாமிகள் என்ற ஸத்குருவால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, அவர் மறைவுக்குப் பின் அந்த பீடத்தைத் துறந்து இமயமலையின் பனிக்குகைகளில் நெடுங்காலம் கடுந்தவமியற்றி, பாரதம் முழுவதும், பர்மா, சையாம், நேப்பாளம், திபெத்து, மேற்கு ஆசியா நாடுகள் இலங்கை முதலிய ஏனைய நாடுகளிலும் பாதயாத்திரையாக சஞ்சாரம் செய்து, கடைசியில் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் சேலம் மாவட்டத்திலுள்ள ஆட்டையாம் பட்டி என்ற கிராமத்திலும், திருக்கோயிலுருக்கு அருகில் சித்தலிங்கமடம் என்ற வியாக்கரபாதரும் மற்ற சித்தர்களும்கூட வாழ்ந்த புராதன ஸ்தலத்திலும் தங்கி அருளாட்சி புரிந்து சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருக்கோவிலூரிலிருந்து திருவண்ணாமலை செல்லும் நெடுஞ்சாலையில் 1½ மைல் தொலைவில் சித்தர்கள் பலர் வாழ்ந்து அருளாசி வழங்கி அடங்கிய தக்ஷிண பினாகினி என்னும் தென்பெண்ணையின் கரையில் பல்லாண்டு பரமனை நோக்கிப் பெருந்தவமியற்றிப் பார்புகழும் மார்க்கண்டேயனைப் பெற்ற மிருகண்டு முனிவரின் தவச்சாலையாய் விளங்கிய புனிதமான இடத்தில் ஸ்ரீ ஞானந்த தபோவனம் என்னும் அத்யாத்ம வித்யாலயமாம் ஆச்சிரமத்தை நிறுவினார்கள் ஸ்ரீ ஞானந்தகிரி சுவாமிகள்.

பஞ்சாரண்ய கிருஷ்ண ஷேபத்திரங்களில் ஒன்றாகிய இந்த திருக்கோவலூர், கண்ணன் தன்னை நோக்கித் தவமிருந்த மிருகண்டு மஹரிஷிக்கு அவரது விருப்பப்படி திருவிக் கிரமாவதாரமாகிய உலகளந்த பெருமாள் கோலத்தில் நிரந்தரமாக தரிசனமளித்து அதே கோலத்தில் நிரந்தரமாக சேவை சாதித்த ஷேபத்திரம்; முதலாழ்வார்கள் மூவரால் முதன் முதலாகவும் பின்னர் திருமங்கையாழ்வாராலும் தமிழ்ப்பாசுரங்களினால் மங்களா சாஸனம் செய்யப்பெற்ற புனித வைணவத் தலம். மேலும் அந்தகாசுரனை அடக்கிய அறக்கடவுளின் அஷ்ட வீரட்டானத்தில் முக்கியமான ஒன்று. அப்பெருமாளையே குருவாகப் பெற்றவரும் 'நிஷ்டானுபூதி' எனும் சாத்திரத்தை இயற்றியவரும், திருக்கோவலூர் ஆதீனத்தின் ஸ்தாபகருமான ஸ்ரீ ஞானியார் சுவாமிகளின் சமாதியும் இத்தலத்திலுள்ளது. பல்லாயிரக் கணக்

கான மத்வ பக்தர்களால் ஆண்டுதோறும் ஆரதிக்கப்பட்டு வரும் ஸ்ரீ ரகோத்தம சுவாமிகளின் ஜீவ சமாதியான பிருந்தாவனமும் இங்குள்ளது. நினைக்க முக்திதரும் அருணாசலத்திலிருந்து 20 மைலுக்குள் இத்தலம் இருப்பதால், திருவண்ணாமலையைச் சுற்றி மூன்று யோஜனை தூரத்திற்குப் பரந்துள்ள திவ்யக்ஷேத்திரத்தில் வாழும் ஆஸ்திகர்கள் தீக்ஷை முதலிய சாதனங்களின்றியே சர்வேச்வரனின் சாயுஜ்யத்தைப் பெறுவர் என்ற ஈஸ்வரனின் திருவாக்கின்படி அபார மஹிமையும் இத்தலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இத்தகைய தெய்வீகச் சிறப்புக்கள் வாய்ந்த திருக்கோவலூரில், தென்பெண்ணையாற்றின் வடகரையில், தெய்வீக மணம் கமழும் சூழலிலே ஸ்ரீ ஞானாந்த தபோவனம் அமைந்திருப்பதை அனைவரும் அறிவர்.

தனது இடைவிடாத ஆழ்ந்த தவத்தால் அகிலவுலகையும் பாவனமாக்கி அனுக்ரஹித்த கலியுகவரதனாய், நிகரற்ற அருட்பிழம்பாய் விளங்கிய ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யாதி பிருதாலங்கிருத சித்ஸுகஸ்வரூப, புஜ்யபாதசத்ரு ஸ்ரீ ஞானாந்தகிரி சுவாமிகள் ஒரு ஞானமலை; காலக்கணக்குக்கு அடங்காத நீண்ட நெடு வாழ்வு வாழ்ந்த மாபெரும் சித்தர்; சஹஜ சமாதியில் வீற்றிருந்து பக்தர்களுள் பரமபக்தராய், யோகியருள் கனிந்தயோகியாய், ஞானிகளுள் நிறைஞானியாய் குருவிற்கிறந்த குருபரனாய், கற்பகத்தருவாய், கருணைக்கடலாய், எண்ணற்ற ஜீவகோடிகளுக்கு இடைவிடாது அருளாரமுதம் பொழியும் தெய்வமாய்த் திகழ்ந்த அவ்யாஜ கருணாமூர்த்தி; ஆனந்தவடிவமான அருட்பெருஞ்ஜோதி; உள்ளத்தின் உறைபொருளாய் உள்ளுறை ஒளியை உணர்த்தும் தெய்வம்; சங்கரரின்வழிவந்த சாந்த தெய்வம்; மஹா வாக்கியங்களின் உட்பொருளாய் மிளிரும் தெய்வம்; சொல்லகன்ற சொற்பொருளாய்த்தோன்றும் தெய்வம்; எல்லார்க்கும் எப்பொழுதும் எளிமைத்தெய்வம்; உள்ளத்தின் உருக்கத்தில் உவகை காட்டி உலப்பில்லா ஆனந்தமூட்டும் தெய்வம்.

அத்துவித ரசமாய், அருமறையின் சுவையாய்த் திகழ்ந்த இந்த ஆனந்த ஞானப்பழம் 1974 ஜனவரி மாதத்தில் அகண்ட பரவெளியிலே கலந்துவிட்டது. பார்த்தோர் பரவசம் கொள்ளும் அவரது வசீகரமான தெய்வீகத் தோற்றம் புறக்கண்ணுக்கு மறைவுறினும், அவர் அமைதியாய் விதேஹ மஹா சமாதியில் அமர்ந்து நிர்க்குண நிஜானந்தகனனாய் அன்று போல் இன்றும் பக்தர்களுக்கு அனுக்ரஹித்துக் கொண்டிருத்தல் பக்தர்கள் யாவரும் தம் தம் அனுபவத்தில் உணர்ந்ததே.

வேத உண்மைகளை உயிருடன் வைத்திருப்பது எங்ஙனம்?

(22-7-82 தேசிய ஹிந்துவில் Open Page என்ற பகுதியில் ஸ்ரீ சங்கரநாராயண ஐயர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையின் தமிழாக்கம்)

(தமிழாக்கம்: பாரதியன்)

வேதங்களை நமக்கு வழங்கிய தீர்க்கதரிசி வேதவியாசரை நாடெங்கும் நினைவு கூர்ந்து வணங்குகிறோம். அன்று பாரத நாடு முழுவதிலும் வியாச பூஜை நடத்தப்படுகின்றது.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பகவத்கீதையை உலகம் அனைத்திற்கும் வழங்கினார். வேதவியாசர் உலக மக்கள் அனைவருக்குமென வேதங்களை வழங்கியுள்ளார். சென்ற 5000 மும் அதற்கு மேற்பட்ட ஆண்டுகளாகவும் வழக்கத்தில் இருந்து வரும் வேதங்களையும் அது நமது பாரத கலாச்சாரத்திற்கு வழங்கியுள்ள உயர்ந்த பங்கையும் நாம் தற்போது சிந்திப்பது சாலப் பொருந்தும். வேதங்கள் தான் பாரத நாட்டிற்கும் அதன் உயர்ந்த பெரும் கலாச்சாரத்திற்கும் ஜீவாத்மா, பரமாத்மா போன்றவை என பலமுறைகள் மாக்ஸ் முல்லரும், ஹக்ஸ்லீயும் தெரிவித்தனர். இந்த உயர்ந்த நாட்டிலிருந்து வேதங்கள் மறைந்தால், பாரதம் உயிரற்று போய்விடும் என அவர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

அதிர்ஷ்டவசமாக பாரத நாட்டில், இராமாயணம், மகா பாரதம், பாகவதம் மற்றும் பகவத்கீதை ஆகியவைகளில் வேத நெறிகளும், வேத உண்மைகளும் நிறைந்துகாணப்படுகின்றது. கங்கையும், இமயமும் உள்ள வரை பாரத நாட்டிலும், வெளிநாடுகளிலும் இந்த உயர்ந்த புராணங்கள் சிறப்புடன் இருக்கும். இந்தப்புராணங்களில் வேத எண்ணங்கள் அபரிமிதமாக பெருகிகாணப்படுகின்றது. ஸ்ரீராமரும் மற்றும் மகா பாரதத்தில் காணப்படுகின்ற உயர்ந்த தீர்க்கதரிசிகளும் வேதங்களால் உருவாக்கப்பட்டவர்களே ஆவார்கள். அவர்கள் சிறந்த மனிதப்பிறவிக்காக காணப்படுவது ஏனெனில் அவர்கள் வேத நெறிகளை முழுவதுமாகக் கடைப்பிடித்து வந்ததின் காரணமாகத்தான்.

வேத வியாசரால் உருவாக்கப்பட்ட வேதங்களில் சுமார் 10 சதவிகிதம் தான் தற்போது உள்ளது எனவும், பாக்கி 90 சதவிகித வேதங்கள் முழுவதுமாக மறக்கப்பட்டு விட்டன. ஆகவே இந்தியர்களாகிய நமக்கு நம்மிடையே விடப்பட்டுள்ள இந்த 10 சதவிகிதத்தையும் கட்டிக்காத்து, அதைப் பிரசித்தி பெறச்செய்ய வேண்டிய கடமை, பொறுப்பு நமக்கு உள்ளது. பாரதத்தில் படித்தவர்களிடையே கூடவேதங்களில் உள்ள பொருள் பற்றி அநேக தவறான எண்ணங்கள் உள்ளன.

வேதங்களில் காணப்படுவது என்ன?

நம்மிடையே பலர் வேதங்களில் தத்துவக் கோட்பாடுகள் (Philosophical Doctrines) தான் காணப்படுகின்றது. அவைகள் நமது அன்றாட தினசரி வாடிக்கைக்கு, சாதாரண மக்களுக்கு தேவையானது அல்ல என்ற எண்ணம் சரியானது அல்ல. வேதங்களில் 30 சத வீதத்திற்கு மேற்பட்ட அளவு பாரதத்தில் மட்டுமின்றி, அனைத்து உலகத்திலும் உள்ள மனிதர்களும் பின்பற்றக் கூடிய அளவிற்கு உண்மை நெறிகளும் உயரிய கோட்பாடுகளும் பொதிந்து உள்ளன. வேதங்களில் எவ்வாறு ஒரு அரசன் நடக்கவேண்டுமோ, எவ்வாறு ஒரு அமைச்சன் நடக்கவேண்டுமோ, ஒரு நீதிபதி எங்ஙனம் நடக்க வேண்டும், மற்றும் வெவ்வேறு தொழில்களில் உள்ளவர்கள் எம்முறையில் நடக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதுமட்டுமின்றி ஒரு சாதாரண மனிதன் பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை எவ்வாறு செயலாற்ற வேண்டுமென்றும் வேதங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவைகள், ஒரு மனிதன் எவ்வாறு அதிகாலையில் எவ்வாறு, எந்த முறையில் படுக்கையில் இருந்து எழ வேண்டும், எத்திசையைப் பார்த்து எழ வேண்டும், அவனுக்கு என்று கொடுக்கப்பட்ட பணிகளை எப்போது, எவ்வாறு, எந்த முறையில் செய்ய வேண்டும் என்றும் தெரிவிக்கின்றது. ஆகவே, வேதங்களின் பெரும்பான்மை பகுதிகளில், மனித இனத்திற்கு எங்ஙனம் ஒரு உண்மையான மதநெறியுள்ள வாழ்க்கையை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும், தத்துவ உண்மைகளையும் வேதங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

தவறான எண்ணங்கள்

பிராமணர்கள் மட்டுமே வேதங்களைப்படித்து அதை வாழ்க்கை முறையில் அனுசரிக்க வேண்டும் என்ற தவறான

எண்ணம் பாரத மக்களிடமும் உள்ளது. வேதங்களில் 30 சதவிகிதம் அளவிற்கு அனைத்து மனிதனைத்திற்கும் தேவையான வழிமுறைகள் இருக்கிறதென்றால், அது எவ்வாறு இந்தக்கோட்பாடுகளை அனுசரிப்பதால் பிராமணர்கள் மட்டும் பயன் அடைவார்கள் என்று கூறப்படுகின்றது என்பது எனக்கு விளங்க வில்லை. வேதநெறிகளை நன்கு படித்துணர்ந்த விற்பன்னர்களிடம்தான் வேதங்களை பயில வேண்டும் என்று மக்கள் நினைப்பது சரிதான். அவைகள் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் தான் உச்சரிக்கப்பட வேண்டும். அது, அந்தத்துறையில் குறிப்பிட்ட பயிற்று முறையில் தேர்வு பெற்ற பண்டிதர்கள் மூலம் தான் இயலும்.

புராதன பாரதத்தில், பிராமணர்கள் வேதங்களை செல்வம், ஆஸ்திகளைப்பற்றிக் கருதாமல், வேதங்களைக் கற்று, தங்களது முழு நேரத்திலும், அதை பிறருக்கு பயிற்றுவிக்கும் பணியை கொண்டிருந்தனர். அந்நாட்களில், பிராமணர்கள் மிகவும் மதிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் பெரும் செல்வந்தர்கள் என்பதற்காக அல்ல, அவர்கள் உண்மையிலேயே கற்றறிந்தவர்கள்; பிறருக்கு அதைக் கற்றுக்கொடுக்கும் பொறுப்புள்ளவர்கள் என்பதால் தான். அந்தப் பழைய நாட்கள் எல்லாம் சென்று விட்டன. தற்போது பிராமணர்கள் மட்டும் தான் வேதங்களைப் பயில வேண்டும் என்ற காலம் மலையேறி விட்டது. அதைத்தற்போது சொல்வது பலிக்காது.

பாரதத்தில் உள்ள அனைத்துப்பிரிவு ஹிந்துக்களும், வேதங்களைப் பயிலுவது மட்டுமின்றி, அதிலுள்ள உபதேசங்கள் செய்திகளை உலகமனைத்திலும் உள்ள அனைத்து மக்களும் பயன்படும் அளவிற்கு பரப்பப்பட வேண்டும். இது சம்பந்தமாக எனக்கு நினைவுக்கு வருவது ஸ்ரீ இராமனுஜாச்சாரியாரின் பெரும் செயல்தான். அவரது குரு அவரிடம் வாழ்க்கையின் வெற்றி ரகசியத்தை உபதேசித்து அதையாரிடமும் தெரிவிக்கக்கூடாது எனக் கூறியிருந்தார். ஆனால் தான் மட்டிலும் அந்த உபதேசத்தில் பயனடையக் கூடாது; அனைத்து மக்களும் பயனடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், அவர் ஒரு ஆலயத்தின் கோபுரத்தில் ஏறி நின்று, மனித வாழ்க்கையின் வெற்றி ரகசியத்தை அனைவருக்கும் போதித்தார். இந்த உயர்ந்த ஆச்சாரியாரின் எண்ணம் அவ்வளவு உயர்ந்ததாகும்.

வேதபாடசாலைகள் நிறுவுவோம்

நம்மிடையே தற்போது உள்ள 10 சதவிகித வேதங்களை யாவது உள்ளபடி கட்டிக்காப்பாற்ற வேண்டுமெனில் அந்த உண்மை நெறிகளை வைத்துக்காப்பதற்கு நாம் ஒரு விநாடி கூட தாமதிக்காமல், வீணடிக்காமல், கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யவேண்டும். தற்போது உள்ள முறையான, சில பிராமணச் சிறுவர்களை மட்டும் பயிற்றுவிக்கும் வேதபாடசாலை முறையானது நல்ல பலன்களை ஏற்படுத்தவில்லை. இவர்களில் அநேக பையன்கள் பாடசாலைகளில் இருந்து காணாமல் போய் பின்னர் உணவு விடுதிகளில் பணியாற்ற ஆரம்பித்துவிடுகின்றனர்.

நான் நாகர்கோவிலில் மாவட்ட நீதிபதியாக இருந்த போது, கோர்ட்டின் மேற்பார்வையில் பல பாடசாலைகள் நிறைய வசதிகளுடன், சிறந்த குறிக்கோளை பயிற்றுவிக்கும் பொருட்டு இருந்தன. ஆனால், அவைகளில் பெரும்பான்மையானவைகள் காலியாகவே இருந்தன. இதன் காரணம் மிகவும் வெளிப்படையானது. தற்போதைய நாட்களில் மக்கள் ஒவ்வொருவரும், தங்களது வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ள போட்டி போட்டுக்கொண்டு சம்பாதிப்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளவர்களாக இருக்கும் போது, இந்த பையன்கள் வேதங்களைப் படித்துவிட்டு, அவர்கள் பசியில் வாடிடத் தயாராக இருப்பார்கள் என நாம் எதிர்பார்க்க இயலாது.

ஆத்மாவை சரிவர வைத்திருப்பதற்கு உடலானது சரிவர வளர்க்கப்பட வேண்டும். அதற்கு அவரவரது உடல் நலத்தையும், குடும்பத்தையும் பேணிக் காப்பதற்கு, தேவையான பணவசதி வேண்டும். ஆகவே, வேதங்களை கற்று உணரத் தங்களது முழு நேரத்தையும் பயன்படுத்தி, அதன் பின்னர் புரோகிதர் உத்தியோகத்திற்கு செல்பவர்களை பசியால் வாடவிடாமல் இருப்பதற்கு, தேவையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். அதுமட்டுமின்றி கிருஸ்தவ, முஸ்லீம் சமயத்தலைவர்கள் நடத்தப்படுவது மாதிரி இவர்களையும் மிகுந்த மரியாதையுடன் நடத்தப்பட வேண்டும்.

கும்பகோணம், மற்றும் கன்யாகுமரி போன்ற இடங்களில் சிறந்த பாடசாலைகள் உள்ளன. அவைகள் நல்ல பல பணிகளைச் செய்து வருகின்றன என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், அவைகளில் பெரும்பான்மையான பாடசாலைகள் எவ்வாறு நடத்தப்பட வேண்டுமோ அவ்வாறு நடத்தப்படவில்லை என்பது தெரிகின்றது.

இரண்டு பிரிவுகள்

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிக பேர்களுக்கு பயன்படும் வகையில் வேதபாடசாலைகள் ஆரம்பிக்க இயலுமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிக பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டுமென்பது என் எண்ணம். அவைகளில் இரண்டு பிரிவுகள் இருக்கவேண்டும். அதில் ஒரு பிரிவினருக்கு வேதங்களை மட்டும் பயின்று பின்னர் புரோகிதர்களாக வருவதற்கு பயன்படும் வகையில், அவர்களுக்கு பயிற்சிகள் அளிக்கப்பட வேண்டும். மற்றபிரிவு, காலை 6 மணிமுதல் 9 மணிவரை உள்ளதாக, அதில் பையன்கள் வேதங்களை மட்டும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு, அதன் பின்னர் அவர்கள் கல்லூரி, மற்றும் பள்ளிகளுக்கு செல்வதற்கு அனுமதிக்க வேண்டும். அனைவருக்கும் உணவு; வசதிகள் செய்தல் வேண்டும். வேதங்களைப் பயின்றுவரும் அவர்களுக்கு போதுமான ஊக்குவிப்பு (incentives) கொடுக்கப்படவேண்டும். மாலை நேரங்களில் அலுவலகத்தில் பணிபுரிபவர்கள் ஒன்று அல்லது இரண்டு மணி நேரங்களை செலவழிக்கும் வகையில், வேதங்களைக் கற்றுத்தர வழிவகை செய்யப்படவேண்டும். இந்த அனைத்து முயற்சிக்கும், பணமும் சீரிய முயற்சியும் தேவை.

தங்களது முழு நேரத்திலும் புரோகிதராக பணியாற்றுவவர்களுக்கு தகுந்த மரியாதையும், ஊக்குவிப்பும் கொடுக்கப்படவேண்டும். பிராமணர் மற்றும் சில வகை மக்கள் பிறப்பிலிருந்து, இறப்புவரை சில அனுஷ்டானங்களைக் கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். அவைகளாவன, நாமகரணம், அன்ன பிராணம், உபநயனம், திருமணம் போன்றவைகள். சில பிராமணர்கள் கூட சிரார்த்தங்களை சரிவரச் செய்வதில்லை என்பதை நான் வருத்தத்துடன் தெரிவிக்க வேண்டியுள்ளது. அவர்கள் அலுவலகங்களில் பணி புரிவதால், சிரார்த்தங்களைக் கூட சரியான முறையில் செய்வதற்கு போதுமான நேரம் கிடைப்பதில்லை என அவர்கள் தெரிவிக்கின்றனர். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அவர்களது தாய் தந்தையரை நினைத்து சிரார்த்தம் செய்வதைவிடக்கூட முக்கியமான பணி அவர்களுக்கு வேறு என்ன இருக்க இயலும் என நான் அவர்களை வினவுகின்றேன். மற்ற விஷயங்களுக்காக, அவர்கள் சிறுவிடுமுறை (Casual leave) எடுப்பதை குறைத்துக் கொள்ளவேண்டும். மக்கள் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பணிகளைத் திறம்படசெய்ய ஆரம்பித்தால், புரோகிதர்களுக்கு முழுநேர வேலகிடைக்கும்; அவர்கள் பசியால் வாடவேண்டி வராது.

சுவாமி கிருஷ்ணானந்தரின் அருள்வாக்கு

அன்புதான் உண்மையான மதம். உண்மையான மதம் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக இணைக்கின்றது. ஞானிகள் நம்மை மக்களிடத்திலுள்ள நற்பண்புகளையே பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றார்கள். எல்லோரிடத்திலும் நாம் இறைவனையே காண முயலவேண்டும். அந்த எல்லையற்ற பரம்பொருளைக்காண முயலும்போது தான் நாம் நற்பண்புகளையே காண முடியும்.

மனிதன் உண்மை, தூய்மை. அன்பு, திருப்தி, தன்னலமறுப்பு ஆகியவற்றோடு வாழ கற்றுக்கொடுங்கள்.

மனித உள்ளத்தில் நற்பண்பு நிறைந்திருக்கிறது என்று உறுதியாக நம்புங்கள். அதுதான் உண்மையான மதத்தின் சாரம். அதுவே நம் வெற்றிக்கு அடிப்படையாக அமையும்.

மனிதனுக்கு தற்சமயம் தேவையானது தத்வ ஞானமோ மதமோ அல்ல. அவனுக்குச் சரியான முறையில் எண்ணும் பயிற்சியே தேவை. தவறான முறையில் எண்ணுவதும் ஞானம் என்ற பெயரில் போலியாகத் தோன்றுகின்ற அகந்தையும் இக்காலத்தின் சாபக்கேடுகளாகும்.

சகிப்புத்தன்மைதான் உண்மையான மதத்தின் அடையாளமாகும்.

உலக முழுவதுக்கும் பொதுவான ஒரு உணவுமுறையை ஏற்படுத்த முடியாது. அம்மாதிரியே உலக முழுவதுக்கும் பொதுவான ஒரு மதத்தை ஏற்படுத்த முடியாது. உணவும் மதமும் ஒவ்வொருவருக்கும் தேவையானவை. அவற்றின் சாரம் ஒன்றாகவே இருந்தாலும், பழக்கங்களால் இடத்துக்கும், இனத்துக்கும் தக்கவாறு வேறுபடுகின்றன.

“ஆத்மஜோதி” ஆயுள் சந்தா ஆதரவாளர்:

திரு. கே. என். கருப்பையா
லதா ஜுவலி, 97, கொழும்பு வீதி - காலி.

சந்தா நேயர்களுக்கு

திருவருளை முன்னிட்டு எல்லா நலன்களும் பெற்று வாழ் வீர்களாக! இச்சுடர் 35-வது ஆண்டுக்குரிய முதலாவது சுடராகும். இவ்வாண்டுக்குரிய சந்தா 25/- ரூபாவையும் அனுப்பி வைப்பதோடு, பழைய நிலுவை இருப்பின் அவற்றையும் சேர்த்து அனுப்பிவைக்க வேண்டுகிறோம். சந்தா இலக்கங்களையும் குறிப்பிட்டு எழுதினால் உடனே ரசீது அனுப்பி வைக்க வசதியாக இருக்கும். விலாச மாற்றங்களின் போது சந்தா இலக்கம், பழைய விலாசம், புதிய விலாசம் என்றின்ன வற்றைத் தெளிவாக எழுதி அனுப்பிவைப்பதுங்கள். ஒரே பெயரில் பல விலாசதாரர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே தெளிவுபெறுவதற்கு மேற்கூறியன அவசியம் தேவை. சிலர் தந்தியில் பணத்தை மாத்திரம் அனுப்பிவிடுகிறார்கள். வேறு எத்தகைய தகவலும் எம்மால் அறிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. ஆகவே தந்தியில் சந்தா இலக்கத்தையும் பெயரையுமாவது குறிப்பிடுங்கள். ஆத்மஜோதி தொண்டு சிறப்புற நடைபெறுவதற்கு உங்கள் சந்தாவை உடனே அனுப்பிவைப்பதோடு, ஒரு புதிய அங்கத்தவரையாவது சேர்த்து உதவுக.

ஆத்மஜோதி நிலையம்.

நா. முத்தையா

நாவலப்பிட்டி. (ஸ்ரீ லங்கா)

இந்திய விலாசம்:

S. RAJASEKARAN

'Visalakshi Illam', 274, Royapettah High Road,
Royapettah-Madras-600 014, Tamilnadu.

P. O. Box 5577, Telephone: 847107

மலேசியா விலாசம்:

S. SUBRAMANIAM

Sri Eswari Flour Mill,

99-L, Jalan Tandok, Kuala Lumpur, Malaysia.

சிங்கப்பூர் விலாசம்:

Mrs. M. MAHESWARY THEVI

No. 03 - 3597 Geylang Bahru,

Singapore 1233, Tel. 8955229

இந்துனேசியா விலாசம்:

SRI MARIYAMMAN KOVIL

Jalan Teuku Umar No: 18,

Medan-Sumatra, Indonesia.

ஆசிரியர் : நா. முத்தையா

அச்சுப்பதிவு : ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகம் - நாவலப்பிட்டி (ஸ்ரீ லங்கா)

அச்சிட்ட திகதி: 15-11-1982